ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 263
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
2025
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Καθίσταται ζωτικής σημασίας για το κράτος να χρησιμοποιεί όλη του τη δύναμη, για να καταστείλει τη διαφωνία, διότι η αλήθεια είναι ο θανάσιμος εχθρός του ψέματος και κατ’ επέκταση, η αλήθεια είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του κράτους».

ΓΙΟΖΕΦ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

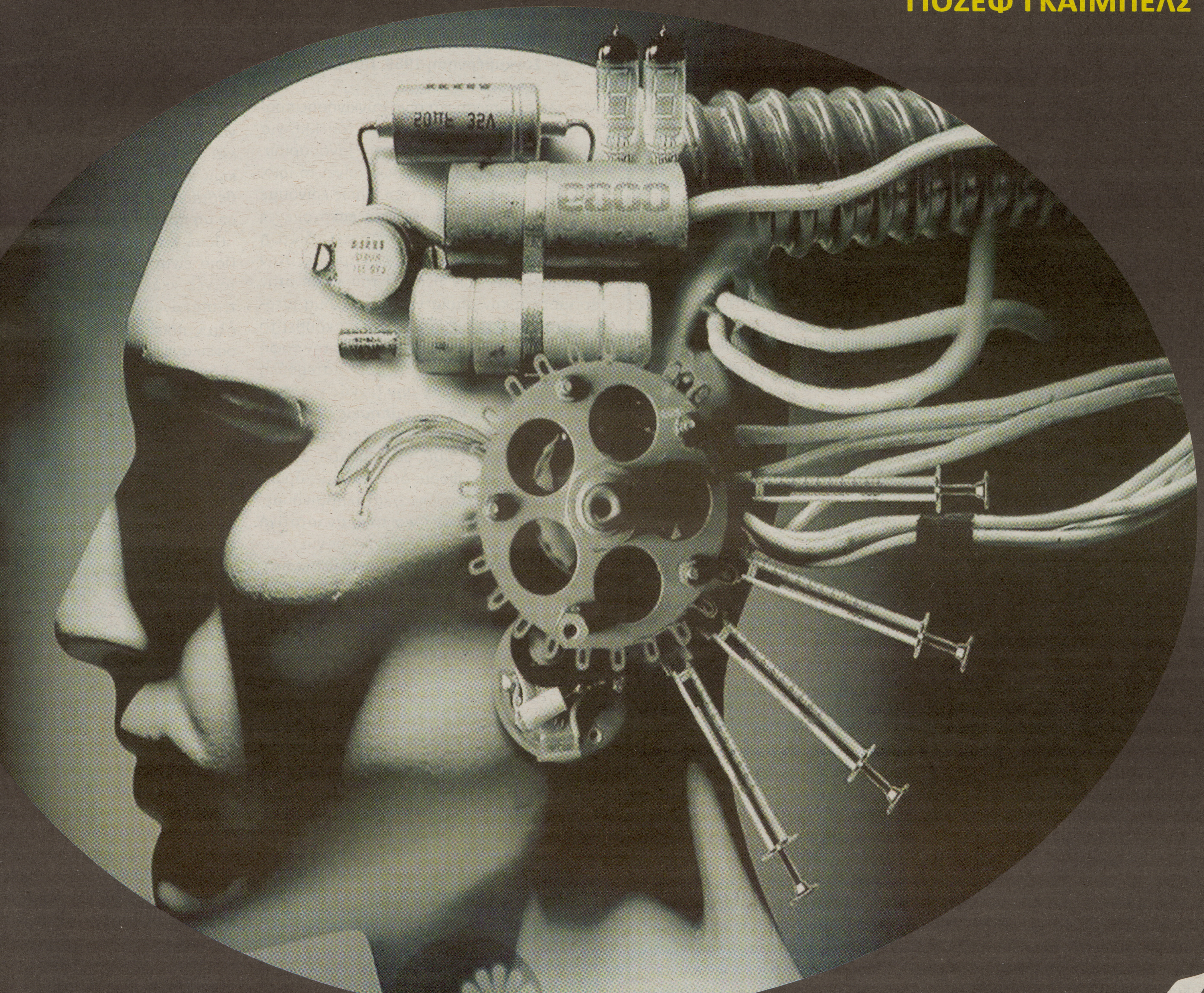

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το ΠΕΡΙΒΟΗΤΟ ***ΣΧΕΔΙΟ*** ***των 21 σημείων των ΗΠΑ*** στο οποίο κατ’ αρχήν συμφώνησε ο Νετανιάχου χαρακτηρίστηκε «*τολμηρό και ευφυές*» από τον πρώην βρετανό πρωθυπουργό ***Τόνι Μπλερ***, ο οποίος είναι πρόθυμος να μετάσχει σε «***Επιτροπή***», που θα εποπτεύει την «***μετάβαση***». Η «***Επιτροπή της Ειρήνης***», υπό την προεδρία του Ντόναλντ Τραμπ, θα επιβλέπει μια «*τεχνοκρατική και χωρίς πολιτική κατεύθυνση*» παλαιστινιακή επιτροπή, η οποία θα διαχειρίζεται τις τρέχουσες υποθέσεις στη Γάζα, σύμφωνα με το «*σχέδιο για τον τερματισμό του πολέμου*» στο παλαιστινιακό έδαφος που παρουσίασε ο Λευκός Οίκος. «***Προκαλώ τους Παλαιστίνιους να αναλάβουν την ευθύνη για το πεπρωμένο τους, γιατί αυτό τους δίνουμε***», αναφώνησε σχεδόν πανηγυρικά ο πρόεδρος των ΗΠΑ στο τέλος αυτής της «σεμνής» τελετής, ενώ επίσης τόνισε την σημασία της επέκτασης των συμφωνιών του Αβραάμ (το ισραηλινό κράτος μέσω αυτών εξομάλυνε τις διπλωματικές σχέσεις του με τέσσερα μουσουλμανικά, στην πλειοψηφία τους, κράτη) στις οποίες, όπως δήλωσε, ελπίζει κάποια στιγμή να ενταχθεί και το ιρανικό κράτος.

Και το μάθημα της ιστορίας επαναλαμβάνεται.

Εξόντωση, μακελειό, ισοπέδωση, πόνος, ταπείνωση, εκτοπισμός, κόλαση πυρός, πτώματα στους δρόμους κομματιασμένα από πεινασμένα σκυλιά, drones να περιπολούν κάθε στιγμή, επιτήρηση, «αγώνες πείνας», διαμελισμένοι άνθρωποι από βόμβες, αβοήθητοι, γκρεμισμένα νοσοκομεία, ισοπεδωμένες γειτονιές, ισοπεδωμένες μνήμες, πρόσφυγες σε ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, που βομβαρδίζεται από «έξυπνες» βόμβες, φυλλάδια από αέρος ειδοποιούν για νέα μετακίνηση σε «ασφαλή ζώνη», τα δυτικά ΜΜΕ να μιλούν για «ανθρωπιστική κρίση», ένας παροιμιώδης όρος αλλά βολικός για να αντικαταστήσεις τις απαγορευμένες λέξεις, τους «αμφιλεγόμενους» χαρακτηρισμούς σφαγή, υπολογισμένη εξόντωση του πληθυσμού, βασανισμός, απανθρωποποίηση, βαρβαρότητα ναζιστικής εμπνεύσεως, θηριωδία δίχως τέλος.

Και το μάθημα της ιστορίας επαναλαμβάνεται.

Μαθήματα «ειρήνης», «εκεχειρίας», μετάβαση, ανοικοδόμηση, αναζήτηση του «πεπρωμένου», αραβική αιγίδα «ειρήνευσης», απoριζοσπαστικοποίηση του πληθυσμού με μαθήματα ιστορίας και διαθρησκευτικό διάλογο, αμνηστία, αποκατάσταση, συνέχιση της λειτουργίας του *Ανθρωπιστικού Ιδρύματος της Γάζας*, κυβέρνηση ντόπιων τεχνοκρατών υπό την εποπτεία διεθνούς οργάνου, μεταρρυθμίσεις μετά την απομάκρυνση των ερειπίων, επενδύσεις, εμπειρογνώμονες, οικονομική ζώνη με μειωμένους δασμούς, «εθελοντική» απομάκρυνση με δικαίωμα «επιστροφής», εγγυήσεις ασφαλείας και συμμόρφωσης, «προσωρινή» διοίκηση σταθεροποίησης και διακυβέρνησης.

Και το μάθημα της ιστορίας επαναλαμβάνεται (από αρθρογράφο του +972 magazinew).

«*Κοιτάξτε στα μάτια ανθρώπων που έχουν κυριευτεί από έναν τρόμο απαράμιλλο ακόμη και στις πιο σκοτεινές στιγμές αυτής της διετούς γενοκτονίας. Δείτε τις σειρές από παιδιά καλυμμένα με στάχτη να ξαπλώνουν στο αιματοβαμμένο πάτωμα αυτού που κάποτε ήταν ιατρικό κέντρο –μερικά μόλις ζωντανά, άλλα θρηνούν από πόνο και φόβο– καθώς απεγνωσμένα χέρια προσπαθούν να τα παρηγορήσουν ή να τα περιθάλψουν με ό,τι ιατρικό υλικό έχει απομείνει. Ακούστε τις κραυγές οικογενειών που φεύγουν χωρίς να έχουν πού να τρέξουν. Μάρτυρες γονείς ψάχνουν στην κόλαση για τα παιδιά τους· άκρα προεξέχουν κάτω από τα ερείπια. Ένας παραϊατρικός κρατάει στην αγκαλιά του ένα ακίνητο κορίτσι, παρακαλώντας το να ανοίξει τα μάτια της, μάταια. Αυτό που κάνει το Ισραήλ στην πόλη της Γάζας δεν είναι το τραγικό υποπροϊόν χαοτικών γεγονότων επί τόπου, αλλά μια καλά υπολογισμένη πράξη εξόντωσης, που εκτελείται εν ψυχρώ από τον «λαϊκό στρατό» – δηλαδή, τους πατέρες, τους γιους, τους αδελφούς και τους γείτονές μας, τους Ισραηλινούς.*

[...] *Ποιες είναι αυτές οι υπάκουες ψυχές που διατηρούν αυτό το σύστημα σε λειτουργία; Πώς μπορεί μια κοινωνία τόσο βαθιά διασπασμένη –μεταξύ θρησκευόμενων και κοσμικών, εποίκων και φιλελεύθερων, κιμπουτζνίκ και κατοίκων των πόλεων, βετεράνων μεταναστών και νεοαφιχθέντων– να ενώνεται μόνο στην προθυμία της να σφάξει Παλαιστίνιους χωρίς ούτε μια στιγμή δισταγμού;*»

Την ίδια στιγμή η πολεμοχαρής «συλλογική Δύση» ετοιμάζεται για ...πόλεμο(sic...) με την Ρωσία σύμφωνα με Γερμανούς αξιωματούχους, διεξάγει ασκήσεις με πυρηνικά υποβρύχια στην Βαλτική, προχωρά σε επιστρατεύσεις (Δανία, Εσθονία) για την αντιμετώπιση drones (!!!), ενώ ενεργοποιείται, με πολεμοχαρείς τόνους, άρθρο του ΝΑΤΟ που προβλέπεται σε περιπτώσεις «κινδύνου».

Και όμως οι δυτικές κοινωνίες με θρυμματισμένες μνήμες συνεχίζουν να επιδεικνύουν μια «άρνηση» αποδοχής του «γεγονότος», άρνηση αποδοχής ότι «κάτι» ξεκίνησε, ότι «κάτι» κλιμακώνεται, «κάτι» που λέγεται ΠΟΛΕΜΟΣ...

Οκτώβριος 2025

ΕΠΙ ΔΡΟΜΕΣ
ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

«ΚΟΜΜΑ ΕΤΟΙΜΟ ΓΙΑ ΟΛΑ» ΔΗΛΩΝΕΙ ΤΟ ΚΚΕ: ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΜΕΤΑ ΤΟ 1989 ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΜΕ ΤΗ ΝΔ..

Μητσοτάκης, Φλωράκης, Κύρκος Συγκυβέρνηση 1989. Πάμε σαν άλλοτε...

Μεγάλη εντύπωση και ρίγη συγκίνησης προκάλεσαν το κεντρικό σύνθημα του ΚΚΕ για το επερχόμενο Συνέδριο του Ιανουαρίου, αλλά και οι «κρίσιμες», όπως κρίνει το ίδιο, ή μάλλον «ανεπανάληπτες», όπως κρίνουμε εμείς, εκτιμήσεις του για τις επερχόμενες εξελίξεις. Και λέμε ανεπανάληπτες, διότι η ταπεινότητα του Κόμματος δεν αρμόζει στην «κρισιμότητα» των θέσεων του, ούτε στην ετοιμότητα την οποία για μιαν ακόμη ιστορική στιγμή επιδεικνύει, δίχως να κρύβει το αγωνιστικό του μπόι και πάντα υπό την σοφή και έμπειρη καθοδήγηση του πατερούλη Κουτσούμπα. ***Γιατί λαέ μην ξεχνάς και γνώριζέ το, μπορείς να ακουμπήσεις στις πλάτες του Κουτσούμπα ... ...*** τώρα αν σας πάρει η κατηφόρα όλους μαζί, δεν πειράζει, δεν θα είναι και η πρώτη φορά. Δεν θέλουμε, όμως, να σας κρατάμε σε αγωνία, καταλαβαίνουμε, ότι όταν το ΚΚΕ μιλάει για το επαναστατικό του πρόγραμμα δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο (ή για χέσιμο για όσους ασεβείς σκεφτήκατε κάτι παρόμοιο).

Τέλος πάντων. Που είμασταν; Α, ναι, στο κεντρικό σύνθημα του Συνεδρίου. Λοιπόν, ήρθε η στιγμή: «ΚΚΕ ΔΥΝΑΤΟ, ΣΤΑΘΕΡΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, ΕΤΟΙΜΟ ΣΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ». Όποιος κατουρήθηκε από τα γέλια μάλλον είναι ανεύθυνος, βλάσφημος, τυχοδιώκτης, προβοκάτορας, πράκτορας του μοναρχοφασισμού και της αστικής τάξης και φυσικά εχθρός του λαού με τον οποίο θα λογαριαστούμε. Και όμως για να σοβαρευτούμε, ***τα κρυφά μηνύματα, που κεκαλυμμένα μεταδίδει το σύνθημα και τα οποία για λόγους κομματικής προστασίας*** πρέπει να φθάσουν σε κάθε παράνομο πυρήνα δείχνουν, όχι μόνον την κρισιμότητα της στιγμής και την επαγρύπνηση στην οποία καλούνται όλοι τεθούν, αλλά και την ρεαλιστική αισιοδοξία που διακατέχει την Καθοδήγηση του λαού μας. Όπως εξηγεί σχετική ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ το σύνθημα αποτυπώνει και το βασικό θέμα του Συνεδρίου, δηλαδή «*την ανάγκη το Κόμμα να εναρμονιστεί πλήρως και με πιο γρήγορους και αποτελεσματικούς ρυθμούς με το επαναστατικό του Πρόγραμμα και το Καταστατικό του, να είναι πραγματικά* ***«κόμμα έτοιμο για όλα»***, *καθοδηγητής της πάλης του λαού μας για τον σοσιαλισμό.* ***Η υλοποίηση αυτού του καθήκοντος αποκτά επείγουσα σημασία σε μία περίοδο γρήγορων και σύνθετων εξελίξεων, όπου αυξάνονται οι απαιτήσεις για να ανταποκριθούμε σε δύσκολες συνθήκες και σε απότομες αλλαγές*** *κατά τις οποίες είναι πιο πιθανό –σε σχέση με άλλες περιόδους– οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, οι πολεμικές αναμετρήσεις, η καπιταλιστική οικονομική κρίση, να οδηγήσουν σε μαζική ριζοσπαστικοποίηση εργατικών - λαϊκών δυνάμεων, σε όξυνση της ταξικής πάλης ακόμα και σε αποσταθεροποίηση της καπιταλιστικής εξουσίας.* ***Η όξυνση όλων των αντιθέσεων του καπιταλιστικού συστήματος αλληλεπιδρούν και μπορούν να δημιουργήσουν, επίσης, κατάσταση μεγάλης κίνησης μαζών, δυνατότητας ακόμη και εξεγέρσεων, ενδεχομένως και συνθηκών επαναστατικής κατάστασης, η οποία βεβαίως δημιουργείται αντικειμενικά και σε μη προβλεπόμενο χρόνο.»***

Ποια είναι, όμως, τα κρυφά μηνύματα; Ποια είναι η «κάθε δοκιμασία», ποιο είναι το νέο «κάλεσμα» της ιστορίας για το ΚΚΕ, τι σημαίνει ότι το «κόμμα είναι έτοιμο για όλα», ποιες είναι οι εξελίξεις για τις οποίες οφείλουν να προετοιμάζονται οι μάζες; Γιατί διείσδυσαν ο πρώην γραμματέας της ΚΝΕ (1990-91) Παναγιώτης Θεοδωρικάκος στην κυβέρνηση Μητσοτάκη (ανέλαβε πρώτα το υπουργείο Δημόσιας τάξης και τώρα το υπουργείο Ανάπτυξης) αλλά και ο Γιάννης Βλαστάρης στέλεχος της Πσκ/ΚΝΕ στα φοιτητικά του χρόνια και νυν λογογράφος του Μητσοτάκη, ο οποίος στα τέλη Αυγούστου 2019 χρίστηκε και επισήμως ως «διευθυντής του γραφείου επικοινωνίας της Γενικής Γραμματείας του πρωθυπουργού, επίσης ο Δημήτρης Τσιόδρας πρώην μέλος του ΚΣ της ΚΝΕ και θεωρούμενος «σκληρός» Κνίτης στα φοιτητικά του χρόνια, ο οποίος τον Αύγουστο του 2019 τοποθετήθηκε διευθυντής του Γραφείου Τύπου του πρωθυπουργού Κυρ. Μητσοτάκης;

Ε, λοιπόν ας ειπωθεί. ***Το ΚΚΕ ετοιμάζεται να συγκυβερνήσει και πάλι με την ΝΔ του Μητσοτάκη, για δεύτερη φορά μετά το 1989. Αυτό είναι το καθήκον το οποίο υπονοεί η ΚΕ του Κόμματος, αυτό εννοεί όταν μιλάει για αυξημένες απαιτήσεις και την ανάγκη να ανταποκριθεί σε δύσκολες συνθήκες για αυτή την συγκυβέρνηση προετοιμάζει τις μάζες όταν ρητά δηλώνει ότι δεν αποκλείει «οποιοδήποτε ενδεχόμενο», επιβεβαιώνοντας την πολιτική και οργανωτική του ετοιμότητα.*** Η απόφαση αυτή δεν είναι τωρινή, αλλά καλά δουλεμένη από τον Περισσό, ήδη από 2021 όπως έχει καταγραφεί με

συνέχεια στη σελ. 4

ΤΑ ΤΥΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΗΘΗ ΨΕΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΜΑΚΡΥ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ «ΨΥΧΡΟ ΠΟΛΕΜΟ»...

«Θα είναι δελεαστικό να αφήσουμε τις μεταπολεμικές προτεραιότητες που είναι πιο επείγουσες – όπως η ανοικοδόμηση της Γάζας – ή πιο φανταχτερές – όπως η εξομάλυνση των σχέσεων Ισραήλ-Σαουδικής Αραβίας ή οι ισραηλοσυριακές συνεννοήσεις – να υπερισχύσουν του έργου της οικοδόμησης μιας ευρύτερης περιφερειακής αρχιτεκτονικής. Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν πρέπει να αφήσουν να συμβεί αυτό. Αλλά δεδομένης της έκτασης του έργου που εμπλέκεται, χρειάζονται περισσότεροι πόροι. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ θα πρέπει να ορίσει, και η Γερουσία θα πρέπει να επιβεβαιώσει, τον ειδικό απεσταλμένο για τις Συμφωνίες του Αβραάμ που δημιούργησε το Κογκρέσο στον Νόμο περί Εθνικής Άμυνας για το Οικονομικό Έτος 2024. Ο διορισμός ενός υψηλού προφίλ απεσταλμένου σε αυτόν τον ρόλο θα επικοινωνήσει τη σοβαρότητα των Ηνωμένων Πολιτειών σχετικά με την επέκταση της περιφερειακής ολοκλήρωσης προς κάθε κατεύθυνση και θα ενισχύσει το έργο άλλων ανώτερων απεσταλμένων που μπορεί να επικεντρωθούν στις προσπάθειες υψηλότερου προφίλ στο Ριάντ και τη Δαμασκό».

Daniel Shapiro συνεργάτης της Πρωτοβουλίας Ασφάλειας στη Μέση Ανατολή Scowcroft του Ατλαντικού Συμβουλίου, πρέσβης των ΗΠΑ στο Ισραήλ από το 2011 έως το 2017 και πιο πρόσφατα αναπληρωτής βοηθός υπουργός Άμυνας για την πολιτική στη Μέση Ανατολή, καθώς και διευθυντής της Πρωτοβουλίας N7 μεταξύ του Ατλαντικού Συμβουλίου και του Ιδρύματος Jeffrey M. Talpins, με στόχο την εμβάθυνση και την ομαλοποίηση των σχέσεων μεταξύ του Ισραήλ και των αραβικών και μουσουλμανικών χωρών.

Τα κρατικά ψέματα συνήθως, επαναλαμβάνονται συνεχώς και στοχευμένα με αποτέλεσμα η διαρκής επανάληψη να οδηγεί τους πλέον ευκολόπιστους ή αφελείς και παρά την αποδεδειγμένη αναλήθεια, σε μια αδυναμία διάκρισης της πραγματικότητας από την αυταπάτη ή τις ψευδαισθήσεις. Με την πάροδο του χρόνου, αυτή ακριβώς η κατάσταση, ωφελεί τις εξουσιαστικές μεθοδεύσεις, αφού στην χειρότερη περίπτωση η απόκρυψη των πραγματικών προθέσεων καθιστά με τον καλύτερο τρόπο επιτυχημένη και την ίδια την απάτη.

Εδώ η κατοχύρωση της προσποίησης ως εργαλείου δεν αφορά ορισμένα πρόσκαιρα κέρδη, αλλά είναι μέρος ενός μακρόπνοου σχεδιασμού. Σ' αυτήν την κατεύθυνση η κατασκευή γεγονότων μέσω ψεύτικων εικόνων και καταστάσεων έρχεται να καθηλώσει τους εξουσιαζόμενους αποσπώντας την συναίνεσή τους ή και να τους κινητοποιήσει σύμφωνα με τις επιδιώξεις των κρατούντων. Όπως έγραφε ο Θουκυδίδης στην Ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου, «*... των δ' ανθρώπων προς τα λεγόμενα και αι γνωμαι ισταται*», δηλαδή η αποφασιστικότητα των ανθρώπων είναι ανάλογη με τα όσα ακούνε. Κατά την διάρκεια της Δεύτερης Μεγάλης Ανθρωποσφαγής οι βασικοί άξονες της Προπαγάνδας απευθύνονταν και στα εκατομμύρια των ανθρώπων που δεν βρέθηκαν οι ίδιοι στα πεδία των μαχών. Όπως έλεγε δεικτικά ο Τσώρτσιλ: «*Σε καιρό πολέμου η αλήθεια είναι τόσο πολύτιμη που πρέπει πάντα να συνοδεύεται από μια σωματοφυλακή ψεμάτων*». Είναι ενδεικτικό, ότι κυβέρνηση των ΗΠΑ ανέλαβε μια πρωτοφανή για τα δεδομένα της εποχής εκστρατεία εμπλοκής των αμερικανών πολιτών στην πολεμική προσπάθεια. Πολλές ιδιωτικές επιχειρήσεις συνέδεαν τα προϊόντα τους με εκκλήσεις στον πατριωτισμό των καταναλωτών, αμερικανοί προπαγανδιστές και πολιτικοί γελοιογράφοι απεικόνιζαν τους Ιάπωνες ως ανόητους, διεφθαρμένους ή τέρατα, ενώ η αμερικανική κοινωνία «βομβαρδίζονταν» από πληθώρα μηνυμάτων, προπαγανδιστικού περιεχομένου, τα οποία πρακτικά καθόριζαν το πως θα ζήσουν, εξυπηρετώντας τον στρατιωτικό αγώνα. Η ναζιστική προπαγάνδα απεικόνιζε τους Εβραίους με καμπούρα και κυρτές μύτες για να εγείρει το μίσος και την απέχθεια εναντίον τους την ίδια στιγμή που ο *Γιόζεφ Γκαίμπελς* εξηγούσε ότι «*καθίσταται ζωτικής σημασίας για το κράτος να χρησιμοποιεί όλη του τη δύναμη, για να καταστείλει τη διαφωνία, διότι η αλήθεια είναι ο θανάσιμος εχθρός του ψέματος και, κατ' επέκταση, η αλήθεια είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του κράτους*».

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός πως ο,τιδήποτε προερχόταν από το δυτικό μπλοκ στη λεγόμενη εποχή του ψυχρού πολέμου θεωρούνταν για το ανατολικό ως ψέμα και εχθρική προπαγάνδα και αντίστροφα. Όπως υποστήριζε και ο *Νικολό Μακιαβέλλι* στον ***Ηγεμόνα***: «*Οι ηγεμόνες που κατόρθωσαν μεγάλα έργα, ήταν όσοι υποτίμησαν την καλή πίστη και με δόλο κατόρθωσαν να διαστρέψουν το μυαλό των ανθρώπων και τελικά παραμέρισαν όσους βασίστηκαν στην ειλικρίνεια*».

Τα παραπάνω, όπως θα δούμε στην συνέχεια, αποτυπώνονται χαρακτηριστικά στις περιπτώσεις του «ουκρανικού» μετώπου και στον ευρύτερο πόλεμο της Μέσης Ανατολής, καταστάσεις απόλυτα συνδεδεμένες ποικιλοτρόπως όπως π.χ. στο ζήτημα της περιβόητης υποκριτικής αναγνώρισης παλαιστινιακού κράτους από πληθώρα δυτικών κρατών, αλλά και στην στάση των αραβικών κρατών.

Ο Πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ δήλωσε σε δημοσιογράφους έξω από ένα εστιατόριο στην Ουάσινγκτον το βράδυ της ισραηλινής επίθεσης στην Ντόχα (την επονομαζόμενη παγκόσμια πρωτεύουσα της διπλωματίας) του Κατάρ, ότι είναι βαθιά δυσαρεστημένος με τον βομβαρδισμό ενός στενού εταίρου των ΗΠΑ στον Περσικό Κόλπο που, κατόπιν αιτήματος της Ουάσινγκτον, φιλοξενεί την πολιτική ηγεσία της Χαμάς από το 2012: «*Δεν είμαι ενθουσιασμένος γι' αυτό. Δεν είμαι ενθουσιασμένος με όλη την κατάσταση*», τόνισε ο Τραμπ, αρνούμενος ότι το Ισραήλ τον είχε ειδοποιήσει εκ των προτέρων. «*Ήμουν πολύ δυσαρεστημένος με αυτό, πολύ δυσαρεστημένος με κάθε πτυχή του*», συνέχισε. «*Πρέπει να πάρουμε πίσω τους ομήρους. Αλλά ήμουν πολύ δυσαρεστημένος με τον τρόπο που εξελίχθηκαν όλα*».

Στην πραγματικότητα ο Τραμπ δεν διαφέρει στο ελάχιστο από τον προκάτοχο του Μπάιντεν, αφού εκδίδει με το ίδιο ύφος δήθεν αγανακτισμένες δηλώσεις για ισραηλινές ενέργειες, που με απόλυτη βεβαιότητα καταλαβαίνει οποιοσδήποτε παρακολουθεί έστω επιφανειακά τα γεγονότα, ότι δεν θα μπορούσαν να είχαν πραγματοποιηθεί χωρίς τη συγκατάθεση της Ουάσιγκτον, ενώ φυσικά δεν διατυπώνεται, ούτε για τα μάτια του κόσμου, ίχνος απειλής περί κυρώσεων στο ισραηλινό κράτος, αφού δήθεν αψηφά τις Ηνωμένες Πολιτείες. Όσο για τα περί έγκαιρης ειδοποίησης του καταριανού κράτους, αυτά διαψεύστηκαν πανηγυρικά από τον ίδιο τον υπουργό Εξωτερικών του Κατάρ, ο οποίος δήλωσε κατηγορηματικά ότι, η λεγόμενη προειδοποίηση της Ουάσιγκτον δεν ήρθε πριν από την ισραηλινή επίθεση, αλλά μόνο αφού η Ντόχα είχε ήδη δεχθεί πυρά.

«*Η επίθεση έγινε στις 3:46*», δήλωσε ο Σεΐχης Μοχάμεντ μπιν Τζάσιμ αλ Θάνι διευκρινίζοντας ότι: «*Το πρώτο τηλεφώνημα που λάβαμε από Αμερικανό αξιωματούχο ήταν στις 3:56 — δηλαδή 10 λεπτά μετά την επίθεση*».

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι οι ΗΠΑ όχι μόνον γνωρίζουν εν γένει τα πολεμικά σχέδια του ισραηλινού κράτους στην Μέση Ανατολή και τις σχετικές αποφάσεις για την συνεχιζόμενη θηριωδία στην Λωρίδα της Γάζας, αλλά συναποφασίζουν για το σύνολο των κινήσεων και, επομένως, τα περί πλήγματος στην «αξιοπιστία» τους στα αραβικά κράτη είναι απλώς φληναφήματα.

Μιλώντας σε μια εκδήλωση στις 20 Σεπτεμβρίου στο Μαάλε Αντουμίμ, έναν μεγάλο οικισμό κοντά στην Ιερουσαλήμ, ο Νετανιάχου δήλωσε: «***Θα εκπληρώσουμε την υπόσχεσή μας ότι δεν θα υπάρξει παλαιστινιακό κράτος. Αυτό το μέρος μας ανήκει***».

Τα περί της βιβλικής αποστολής, παρ' όλα αυτά, ενός «Μεγάλου» Ισραήλ, επίσης σκοντάφτουν στην πραγματικότητα, όπως ομολογούν οι Meir Ben-Shabbat και ο Asher Fredman ισραηλινοί αξιωματούχοι ασφαλείας: «*αν και είναι η ισχυρότερη στρατιωτική δύναμη στην περιοχή, το Ισραήλ δεν είναι περιφερειακός ηγεμόνας... Η ισραηλινή οικονομία δεν αντιπροσωπεύει δυσανάλογο μερίδιο του περιφερειακού ΑΕΠ, ούτε μπορεί το Ισραήλ να διαμορφώσει μονομερώς οικονομικές ρυθμίσεις στην περιοχή προς όφελός του. Το Ισραήλ, με λίγους φυσικούς συμμάχους στην περιοχή, απολαμβάνει επίσης σχετικά μικρή ήπια ισχύ μεταξύ των γειτόνων του*» (Foreing Affaires, *Η Στρατηγική Ασφαλείας μετά την 7η Οκτωβρίου που οδηγεί τις Ισραηλινές Ενέργειες*).

Κατά την διάρκεια του καλοκαιριού η Σαουδική Αραβία και το γαλλικό κράτος κήρυξαν μια διάσκεψη υψηλού επιπέδου στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) όπου, πριν τη διάσκεψη, ο Μακρόν ανακοίνωσε την αναγνώριση του «κράτους της Παλαιστίνης» στη ***Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ*** που έλαβε χώρα στις 21 και 22 Σεπτεμβρίου, όταν πράγματι η Αυστραλία, ο Καναδάς, η Γαλλία, το Ηνωμένο Βασίλειο και έξι άλλες χώρες αναγνώρισαν ένα παλαιστινιακό κράτος. Κατά την έναρξη του συνεδρίου, ο Πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούντ Αμπάς απέστειλε επιστολή στις γαλλικές και σαουδαραβικές κυβερνήσεις, η οποία περιελάμβανε καταδίκη των επιθέσεων της 7ης Οκτωβρίου, ενώ επίσης κάλεσε τη Χαμάς να απελευθερώσει όλους τους ομήρους και δεσμεύτηκε να διεξαγάγει εκλογές και να προωθήσει μεταρρυθμίσεις.

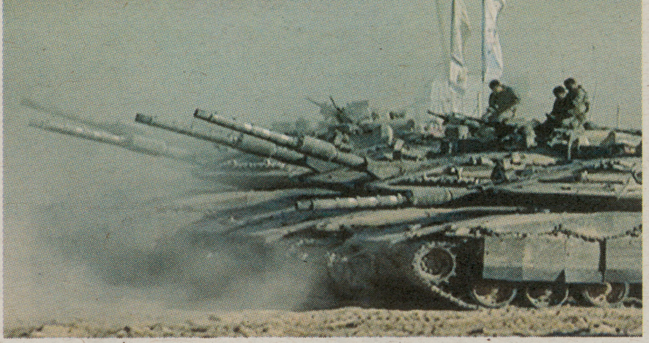

Ισραηλινά τανκς στα περίχωρα της Γάζας, Αύγουστος 2025 – Αμίρ Κοέν / Reuters

Όπως τονίζει, παρ' όλα αυτά, η Shira Efron ισραηλινή αξιωματούχος και για την Πολιτική του Ισραήλ και Ερευνήτρια στην RAND Corporation: «*Στην πραγματικότητα, η αναγνώριση θα μπορούσε να έχει πλεονεκτήματα για το Ισραήλ. Εάν η διεθνής κοινότητα αρχίσει να αντιμετωπίζει την ισραηλινοπαλαιστινιακή σύγκρουση ως μια διαμάχη μεταξύ νομικά ισότιμων οντοτήτων και όχι μεταξύ ενός κατακτητή και ενός κατεχόμενου λαού, αυτό θα μπορούσε να αναγκάσει τον ΟΗΕ και άλλα διεθνή φόρουμ (συμπεριλαμβανομένων των διεθνών δικαστηρίων (καθώς και την παλαιστινιακή ηγεσία) να αναγνωρίσουν ότι το Ισραήλ αντιμετωπίζει απειλή για την ασφάλειά του από τα παλαιστινιακά εδάφη. Θα διευκρινίσει επίσης τις υποχρεώσεις που έχουν οι Παλαιστίνιοι ηγέτες να τηρούν το διεθνές δίκαιο, να αποτρέπουν τη χρήση των εδαφών τους ως βάσης για επίθεση στο Ισραήλ και να σταματούν τις τρομοκρατικές δραστηριότητες της Χαμάς*» (Foreign Affaires, 23-9-2025). Μ' άλλα λόγια ένα παλαιστινιακό κράτος, αντί να παρέχει μια βάση για την «τρομοκρατία», θα ήταν πιο

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

σαφήνεια στον Ριζοσπάστη: «*Για το ΚΚΕ η λαθεμένη απόφασή του για συμμετοχή στις κυβερνήσεις συνεργασίας –έστω και μεταβατικής, υπηρεσιακής ευθύνης και όχι κανονικής προγραμματικής– δεν μπορεί να ιδωθεί έξω από το πλαίσιο της στρατηγικής του Κόμματος και της πολιτικής του γραμμής. Είχε υπάρξει εξάλλου ιστορικό προηγούμενο. Η συμμετοχή του ΕΑΜ και μάλιστα με δύο κομμουνιστές υπουργούς στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας υπό τον Γ. Παπανδρέου το 1944, από τον Οκτώβρη μέχρι τον Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου. Το ΚΚΕ τότε (το 1944) εξηγούσε τη συμμετοχή του ως επιλογή στήριξης της «πολιτικής ομαλότητας του τόπου» και της «εθνικής ενότητας», ενώ ταυτόχρονα θεωρούνταν η κυβέρνηση ως μοχλός ο οποίος θα μπορούσε να αξιοποιηθεί για μεταρρυθμίσεις προς όφελος του λαού και της εργατικής τάξης.* ***Η συμμετοχή και στήριξη των δύο κυβερνήσεων του 1989-1990 από τυπική πλευρά δεν αποτελεί παραβίαση του Προγράμματος του Κόμματος που είχε ψηφιστεί στο 10ο Συνέδριο, δεδομένου ότι «γενικά» ήταν ενταγμένη στη λογική συνεργασίας και με αστικές πολιτικές δυνάμεις και σε αστικές κυβερνήσεις,*** *λογική που υπήρχε και στο Πρόγραμμα του Κόμματος και σε πολιτικές επεξεργασίες της προηγούμενης περιόδου.* ***Εξέφραζε ακόμα την αντίληψη ότι όταν το αστικό πολιτικό σύστημα δυσκολεύεται να εξασφαλίσει σταθερή αστική κυβέρνηση, κι επομένως εμφανίζεται ένα είδος αστάθειας –που ο λαός έχει διαπαιδαγωγηθεί να τη φοβάται αντί να την αξιοποιεί– τότε δεν είναι θέμα αρχής το Κόμμα να μην μετέχει ή να μην στηρίζει κυβέρνηση για τη σταθεροποίηση, που θα εξασφάλιζε βελτίωση της θέσης του.*** *Με τη στάση αυτή μάλιστα θεωρούνταν ότι η Αριστερά και το ΚΚΕ ως μέρος της μπαίνουν στο επίκεντρο των πολιτικών εξελίξεων, αποκτούν ενεργό ρόλο*». (Ριζοσπάστης, 27-2-2021, Οι κυβερνήσεις Τζανεττάκη, Ζολώτα).

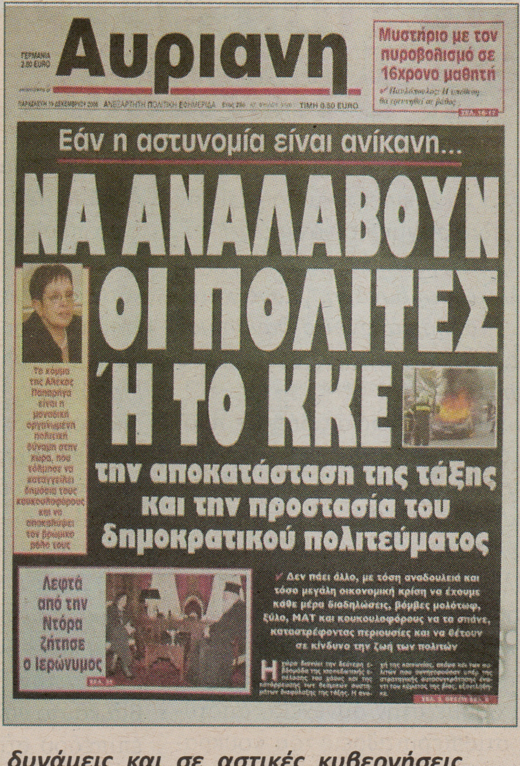

Αυριανη

ΓΕΡΜΑΝΙΑ 2.00 EURO

Μυστήριο με τον πυροβολισμό σε 16χρονο μαθητή

Εάν η αστυνομία είναι ανίκανη...

ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ Ή ΤΟ ΚΚΕ

την αποκατάσταση της τάξης και την προστασία του δημοκρατικού πολιτεύματος

Λεφτά από την Ντόρα ζήτησε ο Ιερώνυμος

Δεν πάει άλλο, με τόση αναδουλειά και τόσο μεγάλη οικονομική κρίση να έχουμε κάθε μέρα διαδηλώσεις, βόμβες μολότωφ, ξύλο, ΜΑΤ και κουκουλοφόρους να τα σπάνε, καταστρέφοντας περιουσίες και να θέτουν σε κίνδυνο την ζωή των πολιτών

Γιατί λοιπόν οι εξελίξεις έχουν «επείγουσα» σημασία για το ΚΚΕ και ποιες είναι οι «απότομες αλλαγές» που έρχονται;

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Η αποσταθεροποίηση του πολιτικού σκηνικού, η αδυναμία του Μητσοτάκη να εξασφαλίσει την αυτοδυναμία στις επερχόμενες εκλογές, δηλαδή η δυσκολία του αστικού πολιτικού συστήματος να εξασφαλίσει σταθερή αστική κυβέρνηση, είναι για μιαν ακόμη φορά ευκαιρία για το ΚΚΕ να βελτιώσει την θέση του αφ' ενός και από αφ' ετέρου να ανακόψει την μεγάλη κίνηση των μαζών, που όπως, με ανησυχία, διαβλέπει να έρχεται με μη προβλεπόμενο τρόπο, σύμφωνα και με την ανακοίνωση της ΚΕ, με κίνδυνο να ξεσπάσουν εξεγέρσεις ή ακόμα και να προκύψει επαναστατική κατάσταση. Οι συνθέτες εξελίξεις που προβληματίζουν το ΚΚΕ και αυξάνουν το καθήκον του αφορούν, φυσικά, την αδυναμία συγκρότησης εναλλακτικού πόλου στην κυβέρνηση της ΝΔ, αφού ο σφαλιαροεισπράκτορας Τσίπρας είναι φανερό, ότι «τραβάει», όσο αντίστοιχα και ο τραγελαφικά πολιτικά ανίκανος Ανδρουλάκης. Γι' αυτό και ο ***Ριζοσπάστης*** θυμίζει σε «ανύποπτο» χρόνο το κομμουνιστικό, καθήκον όπως, άλλωστε, έχει καταγραφεί ιστορικά, εκείνο δηλαδή της υπεράσπισης της «***πολιτικής ομαλότητας του τόπου***», αλλά και της «***εθνικής ενότητας***».

Πάντα, βέβαια, *προς όφελος του λαού και της εργατικής τάξης*, για να μην παρεξηγηθούμε κιόλας... ...

(Κ)λεων

Ιταλία: Συγκρούσεις με την αστυνομία στην Γενική Απεργία σε ένδειξη αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους

Στις 22 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε γενική απεργία στην Ιταλία σε ένδειξη αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους.

Η απεργία προκάλεσε αναταραχές σε όλη τη χώρα, ενώ συγκρούσεις σημειώθηκαν στο **Μιλάνο**. Πολλοί διαδηλωτές προσπάθησαν να εισέλθουν στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό (Milano Centrale), έσπασαν τις τζαμαρίες, πέταξαν μπουκάλια και άλλα αντικείμενα και συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Περίπου 60 αστυνομικοί τραυματίστηκαν, με 23 από αυτούς να χρειάζονται νοσηλεία, ενώ πάνω από 12 διαδηλωτές συνελήφθησαν. Γενικά η απεργία προκάλεσε προβλήματα σε όλη τη χώρα, με μεγάλες καθυστερήσεις στα τρένα και περιορισμένες δημόσιες συγκοινωνίες σε μεγάλες πόλεις, συμπεριλαμβανομένης της **Ρώμης**.

Στην **Μπολόνια**, η αστυνομία χρησιμοποίησε αύρες με κανόνια νερού για να διαλύσει πλήθος διαδηλωτών που απέκλεισαν έναν αυτοκινητόδρομο.

Η μεταφορά εμπορευμάτων επιβραδύνθηκε ή παρεμποδίστηκε εν μέρει από καθιστικές διαμαρτυρίες και συγκεντρώσεις εργαζομένων στα κύρια λιμάνια της **Γένοβας** και του **Λιβόρνο** της Ιταλίας.

Στη **Ρώμη** περισσότεροι από 20.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν μπροστά από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό για να διαμαρτυρηθούν για την επιδεινούμενη ανθρωπιστική κρίση στη Γάζα.

Ε.

συνέχεια από τη σελ. 3

πιθανό να την περιορίσει με τρόπους που οι Ισραηλινές Ένοπλες Δυνάμεις δεν μπορούν, όπως εξηγούν και άλλες «συνετές» φωνές που συντάσσονται με τις παραπάνω απόψεις.

Η «αναγνώριση», βέβαια, ξεπλένει ουκ ολίγους παραδοσιακούς συνδαιτημόντες του ισραηλινού κράτους. Όπως εύστοχα έχει γραφεί «*Η λεγόμενη «αναγνώριση Παλαιστινιακού κράτους» απ’ το Λονδίνο και το Παρίσι δεν είναι τίποτα άλλο απ’ την αναγνώριση ενός πτώματος 30 (ή 80…) χρόνων απ’ τους ίδιους τους δολοφόνους – για να ταφεί επίσημα. Το Παρίσι ήταν εκείνο που προσέφερε άφθονο know how για την «κρυφή» κατασκευή ατομικών βομβών του Τελ Αβίβ ήδη απ’ την δεκαετία του 1950. Το Παρίσι επίσης (μαζί με την Ουάσιγκτον) ήταν που παριστάνοντας τον «ειρηνευτή» έκανε πλάτες στην ισραηλινή εισβολή στον λίβανο (και, μεταξύ άλλων, στη σφαγή των παλαιστινίων αμάχων προσφύγων στη Sabra και στην Shatila) την δεκαετία του 1980 – μέχρι που αναγκάστηκαν και οι δύο να πάρουν μαλλιοκούβαρα τους στρατούς τους απ’ την Βηρυτό εξαιτίας της αντιστασιακής δράσης. Όσο για το Λονδίνο; Ό,τι και να θυμίσει κανείς είναι λίγο*». (Ασταμάτητη Μηχανή, 22-9-2025).

Αλλά ας ρίξουμε μια ματιά και στην στάση των αραβικών κρατών που δήθεν αντιτίθενται στην εξόντωση των «αδελφών» Παλαιστινίων.

Το Άμπου Ντάμπι παρέμεινε σταθερά προσηλωμένο στις Συμφωνίες του Αβραάμ και καταδίκασε τις επιθέσεις της Χαμάς, διατήρησε τις πτήσεις προς το Ισραήλ από την πρώτη κιόλας ημέρα, όταν σχεδόν όλα τα άλλα αραβικά κράτη τις ανέστειλαν.

Το εμπόριο μεταξύ του ισραηλινού κράτους και ***Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων*** ξεπέρασε τα 3,2 δισεκατομμύρια δολάρια σε αγαθά πέρυσι, χωρίς να περιλαμβάνονται οι συναλλαγές μεταξύ κυβερνήσεων ή το λογισμικό και οι υπηρεσίες. Οι επενδύσεις έχουν ξεπεράσει τα 5 δισεκατομμύρια δολάρια και περισσότεροι από δύο εκατομμύρια Ισραηλινοί έχουν ταξιδέψει στα ΗΑΕ μετά την «ομαλοποίηση» των σχέσεων που επέφεραν οι συμφωνίες του Αβραάμ.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 24ος, Φύλλο 263
Οκτώβριος 2025
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: **69 3265 1740**
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

Όσον αφορά το ***Μπαχρέιν*** το δημόσιο αίσθημα παραμένει συντριπτικά φιλοπαλαιστινιακό, με τις ρίζες του στις μακροχρόνιες κοινωνικές αντιστάσεις και τη θρησκευτική αλληλεγγύη, που εκφράζονται με συχνές διαδηλώσεις έξω από την ισραηλινή πρεσβεία και επομένως δηλώνουν την αντίθεση στη συνεχιζόμενη «ομαλοποίηση» των σχέσεων με το ισραηλινό κράτος.

Τον Νοέμβριο του 2023, το κοινοβούλιο του Μπαχρέιν εξέδωσε συμβολική δήλωση με την οποία δήλωνε την αναστολή των οικονομικών δεσμών με το Ισραήλ και την αποχώρηση του Ισραηλινού πρέσβη, ενώ στην πραγματικότητα δεν έχει καταργήσει επίσημα τις Συμφωνίες του Αβραάμ και φυσικά συνεχίζει να φιλοξενεί τον Πέμπτο Στόλο του Ναυτικού των ΗΠΑ, συμμετέχει σε επιχειρήσεις, όπως η Prosperity Guardian κατά των των Χούθι, παραμένοντας στενά συνδεδεμένο με τα δυτικά πλαίσια ασφαλείας. Σημειωτέον ότι από το 2020, το Μπαχρέιν και το ισραηλινό κράτος έχουν υπογράψει πολλαπλές διμερείς συμφωνίες που καλύπτουν τομείς όπως η τεχνολογία, η υγειονομική περίθαλψη, ο τουρισμός και οι τηλεπικοινωνίες, ενώ τέλος προχώρησε επίσης στην συμφωνία Ολοκληρωμένης Ασφάλειας και Ευημερίας (C-SIPA), που υπογράφηκε τον Σεπτέμβριο του 2023 μεταξύ του Μπαχρέιν και των Ηνωμένων Πολιτειών, ένα σχέδιο για την εμβάθυνση της περιφερειακής ολοκλήρωσης, δομημένο γύρω από τρεις πυλώνες – άμυνα και ασφάλεια, οικονομία και εμπόριο, και επιστήμη και τεχνολογία.

Στην ίδια κατεύθυνση βρίσκεται και το ***Μαρόκο*** ήδη με την συμμετοχή του σε τριμερή συμφωνία μαζί με τις ΗΠΑ και το ισραηλινό κράτος το 2020, στην οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες αναγνώρισαν την κυριαρχία του Ραμπάτ επί των αμφισβητούμενων εδαφών της Δυτικής Σαχάρας με αντάλλαγμα την επαναφορά των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Ισραήλ και Μαρόκου. Με την ιστορική ουδετερότητα των δύο πρώην αποικιοκρατών της Βόρειας Αφρικής, του γαλλικού και του ισπανικού κράτους, να αντιστρέφεται και την υποστήριξη από βασικούς παγκόσμιους παράγοντες όπως οι ***Ηνωμένες Πολιτείες, το Ισραήλ και το Ηνωμένο Βασίλειο***, εκτός από πολλές αραβικές και αφρικανικές χώρες, ο επερχόμενος μονάρχης Μουλέι Χασάν μάλλον νιώθει ιδιαίτερη ασφάλεια στον δρόμο για την εξουσία του μαροκινού κράτους που, εκτός των άλλων, αγοράζει σημαντικά οπλικά συστήματα από το ισραηλινό κράτος.

Ίδια φυσικά υποκρισία και ένα υφάδι από ψέματα χαρακτηρίζουν την στάση και τα λεγόμενα των περιφανών εκπροσώπων της «συλλογικής Δύσης» όσον αφορά το «ουκρανικό».

Θα υπενθυμίσουμε, ότι μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης, η Ευρώπη ήταν ο ισχυρότερος υποστηρικτής της ενσωμάτωσης του ρωσικού κράτους σε διεθνείς θεσμούς και της συμμετοχής του στη συνεργασία ασφαλείας με το ΝΑΤΟ.

Όσο για την άνευ όρων ήττα του λεγόμενου μετα-αυτοκρατορικού μέλλοντος της Ρωσίας, όχι μόνον δεν φαίνεται εφικτή, αλλά οι αρκετές σώφρονες φωνές στο λεγόμενο δυτικό στρατόπεδο προειδοποιούν, ότι ακόμα και εάν τα ευρωπαϊκά κράτη κατόρθωναν να αποδυναμώσουν το Κρεμλίνο θα έφεραν, επίσης, σημαντικό μέρος της ευθύνης για τη διαχείριση της αστάθειας που θα ακολουθήσει. Τονίζουν, μάλιστα, ότι η στρατηγική της ΕΕ για τη Ρωσία θα πρέπει να περιλαμβάνει σχεδιασμό για τη μετάβαση του ρωσικού κράτους μετά τη σύγκρουση, σε μια διαδικασία επανένταξης του σε συνεργατικά διεθνή πλαίσια με τα δυτικά κράτη.

Παρ’ όλα αυτά, στην έκθεση «***Ευρωπαϊκή Άμυνα - Ετοιμότητα 2030***», που δημοσιεύθηκε στις αρχές του 2025, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή χαρακτήρισε ρητά την επιβίωση της Ουκρανίας ως κεντρικής σημασίας για την ασφάλεια της Ευρώπης. Ζήτησε μια στρατηγική «***ατσάλινου σκαντζόχοιρου***», δηλαδή την ενίσχυση της Ουκρανίας, έτσι ώστε οι μελλοντικές ρωσικές επιθέσεις να αποτύχουν και επενδύσεις στην αμυντική βιομηχανία της Ουκρανίας ως μέρος της δημιουργίας μιας κοινής ευρωπαϊκής ικανότητας. Σ’ αυτόν τον δρόμο των πολεμικών εξοπλισμών δημιουργήθηκε το ***Security Action for Europe***, ένα ταμείο 150 δισεκατομμυρίων ευρώ από το οποίο τα κράτη μέλη της ΕΕ και αρκετοί εξωτερικοί εταίροι, συμπεριλαμβανομένης της Ουκρανίας, μπορούν να αντλήσουν χρήματα για αμυντικές προμήθειες, ενώ, νέα προγράμματα συμπαραγωγής στον τομέα της άμυνας, όπως μια συμφωνία μεταξύ Δανίας και Ουκρανίας, θα επιτρέψουν επίσης στους Ευρωπαίους να δημιουργήσουν στρατιωτικές δυνατότητες που θα χρειαστούν για τις επόμενες δεκαετίες.

Μόνο που και εδώ στην πραγματικότητα βρισκόμαστε στο βασίλειο της υποκρισίας.

Όπως δήλωσε πρόσφατα ο υπουργός Εξωτερικών της Πολωνίας, Ράντοσλαβ Σικόρσκι: «***Ποιος θέλει να πολεμήσει τη Ρωσία; Δεν βλέπω πολλούς εθελοντές***». Και φυσικά δεν εννοεί μόνο την ανορεξία που εκφράζει η Ουγγαρία, η Σλοβενία, αλλά και οι ακροδεξιές δυνάμεις της αντιπολίτευσης στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία και τη Ρουμανία. Το γερμανικό κράτος, επίσης, εμφανίστηκε απρόθυμο να παράσχει στην Ουκρανία πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς, ενώ επίσης το γαλλικό κράτος, αφού απείλησε αόριστα να στείλει χερσαία στρατεύματα στην Ουκρανία, είναι πέραν κάθε αμφιβολίας βέβαιο ότι δεν έχει πραγματική πρόθεση να το πράξει.

Μια άποψη, λοιπόν, που σπάνια εκφράζεται δημόσια, αλλά κυκλοφορεί σιωπηλά στους κύκλους της πολιτικής της ελίτ της ΕΕ, όπως καταγράφουν διόλου διακριτικά διάφοροι ειδήμονες αναλυτές, είναι ότι ένα τέτοιο αποτέλεσμα δεν θα άλλαζε ριζικά τα πράγματα για την Ευρώπη. Μ’ άλλα λόγια ισχυρίζονται ότι η ήπειρος θα μπορούσε να επαναλάβει μια …περιορισμένη σχέση με τη Ρωσία, αφού και προηγουμένως αγόραζε πετρέλαιο και φυσικό αέριο από τη Σοβιετική Ένωση, η οποία έλεγχε την Ουκρανία, και μάλιστα υπέγραψε συνθήκες ελέγχου των όπλων μαζί της στα πλαίσια της «ύφεσης» που προωθήθηκε από τη λογική του ***Wandel durch Handel***, της πολιτικής «αλλαγής μέσω του εμπορίου» της Δυτικής Γερμανίας προς τα κομμουνιστικά κράτη.

Η εξήγηση, λοιπόν, είναι απλή όσον αφορά την γελοιοποίηση μετά τις ρωσικές «εισβολές» με μη επανδρωμένα αεροσκάφη στην Πολωνία και τη Ρουμανία, με την απαίτηση ενεργοποίησης του άρθρου 4 του ΝΑΤΟ που προβλέπει έκτακτες συσκέψεις ενόψει «κινδύνου» για κάποιο κράτος μέλος και με τις ακόμα πιο γελοίες δηλώσεις της «στραγηγού» Ούρσουλα φον ντε Λάιν περί πολεμικής κατάστασης (sic!!!)…

Η σφαγή βέβαια θα συνεχίζεται αμείωτη, ώσπου να έρθει η στιγμή της «ωρίμανσης» των συνθηκών και να επέλθουν οι συνήθεις συμβιβασμοί ανάμεσα στους κυρίαρχους, ακόμα και αν προηγηθεί το «απονενοημένο» γεγονός που θα επιταχύνει τις εξελίξεις μέσω της γνωστής οδού, που ονομάζεται προβοκάτσια.

Και ο νοών νοείτο…

Συσπείρωση Αναρχικών

Όταν το Κράτος ανακαλύπτει τη δημογραφία και η αναρχία τη ...γεωγραφία

Στη φετινή ΔΕΘ ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης, στις καθιερωμένες εξαγγελίες οικονομικού, κυρίως, χαρακτήρα εστίασε στο δημογραφικό ζήτημα που υπάρχει για το ελληνικό κράτος. Μια προσεκτική ανάγνωση των προτάσεών του φανερώνει, ότι το ενδιαφέρον του εξαντλείται σε θέματα φορολογίας και ελάφρυνσης διαφόρων πληθυσμιακών ομάδων. Βαφτίστηκαν δημογραφικά μέτρα εκείνα που είναι πρώτα και κύρια δημοσιονομικά και επίσης, έχουν βραχεία ή μεσαία διάρκεια, εν αντιθέσει με το μακροπρόθεσμο χαρακτήρα που διέπουν αντίστοιχα μέτρα. Το δημογραφικό αποτελεί, τα τελευταία 20 χρόνια, για το ελληνικό Κράτος μια σχετικά δύσκολη εξίσωση. Και την κάνει δυσκολότερη η δημαγωγία των κυβερνώντων, η εθνικιστική προσέγγιση, η προσκόλληση σε έννοιες όπως «γάμος-γέννηση-οικογένεια», αλλά και η έντονη φτωχοποίηση μεγαλύτερων κομματιών πληθυσμού, η μετανάστευση από τον ελλαδικό χώρο προς τρίτες χώρες τα τελευταία 15 χρόνια, η πλήρης αποσάθρωση «κοινωνικών δομών». Με απλά λόγια, δημογραφικό ζήτημα προκύπτει διότι υπάρχουν σύνορα, κράτη, έθνη που το καθένα λειτουργεί ανταγωνιστικά ή και περιοριστικά προς το άλλο. Είναι απόρροια της εξουσίας και της ισχύος που καθορίζει τις ανθρώπινες αποφάσεις και ζωές. Αποτελεί πρόβλημα λόγω της εδραίωσης του πολιτικο-οικονομικού κρατικού συστήματος διεθνώς, όπου η κάθε έννοια λαμβάνει οικονομική διάσταση.

Οι προτάσεις, λοιπόν, τόσο της κυβέρνησης όσο και της αντιπολίτευσης, όπως αυτές εκφράστηκαν πρόσφατα, κινούνται σε αυτό το μοτίβο, φορολογικές ελαφρύνσεις και επιδόματα, διανθισμένα με τις έννοιες «του έθνους που χάνεται», «των γεννήσεων που συρρικνώνονται». Είναι αυτονόητο ότι αυτές οι έννοιες, όπως του έθνους και της οικογένειας, φέρουν ένα φορτίο και βάρος που μας είναι απεχθές. Αποτελούν εκείνες της όψεις της καταπίεσης που η κάθε εξουσία μέσω των κατασκευασμένων θεσμίσεών της επιβάλει στους ανθρώπους. Η οικογένεια, από ένα ευρύτερο χαρακτήρα που είχε στις κοινοτικές και υπαίθριες χωροδιαστάσεις, καταλήγει μέσω της αστικοποίησης στην διαρκή συρρίκνωσή της. Το κοινοτιστικό πνεύμα και η αλληλοβοήθεια που χαρακτηρίζει το σύνολο των ανεξούσιων κοινοτήτων, οδηγείται σταδιακά και με διαρκείς και συνεχείς μεταβάσεις στη σημερινή επίκληση για κρατική αρωγή για περίθαλψη και συντάξεις. Θρησκεία και κρατικό πολιτικοοικονομικό σύστημα έθεσαν τις βάσεις γι' αυτή τη μετάλλαξη στην ανθρώπινη ιστορία. Η δημογραφία έρχεται να μελετήσει και να αναλύσει τις πληθυσμιακές κατανομές και άλλες κατηγορικές συμπεριφορές και βάσει αυτών των στοιχείων τα κράτη να ασκήσουν τις πολιτικές τους.

Είναι γνωστό το έργο του Κροπότκιν πάνω στην αλληλοβοήθεια και πώς αυτή συντελεί καθοριστικά στην εξέλιξη των ανθρώπων και των κοινωνιών. Παράλληλα με τον Κροπότκιν και ένας άλλος αναρχικός του 19ου αι. ασχολήθηκε με το χώρο, τις κοινότητες και το φυσικό περιβάλλον, ο Ελιζέ Ρεκλύ. Και οι δυο, ως γεωγράφοι, παρουσίασαν ένα πολύ σημαντικό έργο σε επιστημονικό και κοινωνικό επίπεδο. Δεν μπορούμε να αναλύσουμε σε βάθος τα δημογραφικά γεγονότα εάν δεν έχουμε κατά νου τη γεωγραφία, και συγκεκριμένα την **«αναρχική γεωγραφία»**. Σύμφωνα με τον Philippe Pelletier: *«Η γεωγραφία και η αναρχία συνδέονται ιστορικά μέσω μιας ελάχιστα γνωστής αλλά ουσιαστικής ιστορίας που χρονολογείται στο δεύτερο μισό του δέκατου ένατου αιώνα και περιλαμβάνει γεωγράφους όπως ο Elisée Reclus και ο Pierre Kropotkine, που ήταν επίσης κορυφαίοι υποστηρικτές και στοχαστές. Μαζί με άλλους αναρχικούς γεωγράφους, όπως ο Leon Metchnikoff, ο Charles Perron ή ο Mikhail Dragomanov, συμμετείχαν στη συγκρότηση του αναρχικού κινήματος στη δεκαετία του 1880 στην Ευρώπη, μετά τη διάλυση της πρώτης Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων. Αυτή η σύμπτωση δεν είναι τυχαία γιατί η αναρχική θεωρία και πρακτική έχουν κοινά σημεία με τη γεωγραφία, αλλά δεν εξαρτάται η μία από την άλλη. Αυτοί οι γεωγράφοι έχουν δει στο χώρο και στην κομμουναλιστική ή φεντεραλιστική προοπτική μοχλούς τόσο ατομικής όσο και συλλογικής χειραφέτησης».* Το ενδιαφέρον των αναρχικών γεωγράφων για το χώρο και τη φύση έρχεται σε αντιστοιχία με την εμπειρία και την παρατήρηση. Συνεχώς ταξιδεύουν και καταγράφουν, σε όλο τον κόσμο, στις πιο απομακρυσμένες και απρόσιτες κοινότητες. **Ο Ρεκλύ αποκαλεί αυτές τις περιοχές και κοινότητες, «υγιή φύση», ενώ η πόλη αποτελεί το μέρος της δυστυχίας και του πολιτισμού**. Οι κοινότητες και η δικτύωση μεταξύ τους αποτελούν βασικούς πυλώνες της αναρχικής γεωγραφίας.

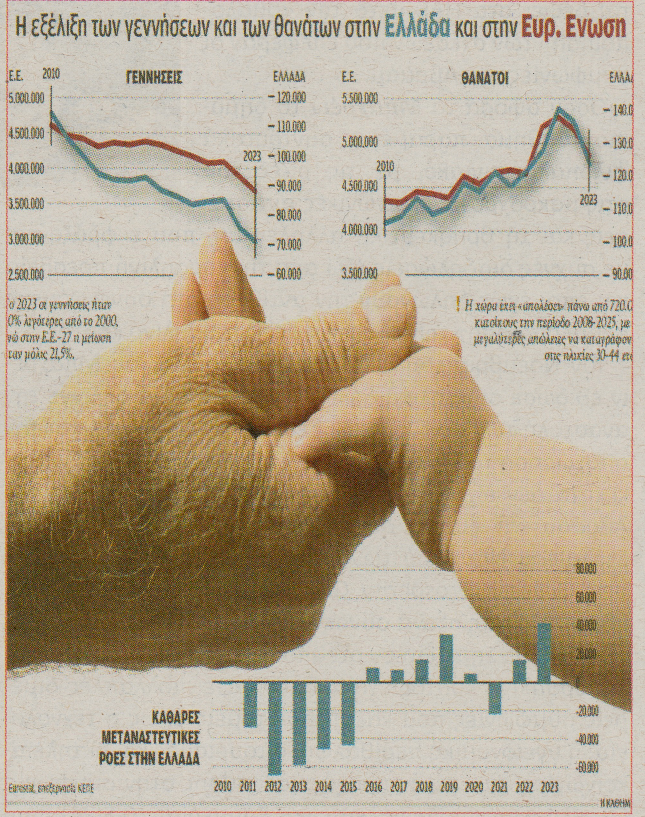

Τα δημογραφικά ζητήματα που ανακύπτουν στον λεγόμενο δυτικό κόσμο, με κύριο χαρακτηριστικό τη γήρανση του πληθυσμού και την ελλιπή ανανέωσή του έχουν την αφετηρία τους στις εξουσιαστικές κοινωνικές οργανώσεις. Σχετίζεται με το βιομηχανικό τεχνοπολιτισμό, τη ραγδαία ανάπτυξη των πόλεων, και τη σταδιακή εγκατάλειψη της υπαίθρου. Η Ευρώπη, ως μια ήπειρος, που για αιώνες καρπωνόταν τα λάφυρα της ληστρικής αποικιοκρατίας στο λεγόμενο Τρίτο κόσμο, μετέβαλε τη δημογραφική σύνθεσή της, μεταπολεμικά, παρέχοντας υπηκοότητα στους πρωτύτερα «σκλάβους» της. Παρ' όλα αυτά, σήμερα και αυτές οι χώρες αντιμετωπίζουν δημογραφικά προβλήματα. Συνολικά, ο δείκτης γονιμότητας στην ΕΕ είναι κάτω από το 1,5 με βάση ανανέωσης το 2,1, ενώ ο αντίστοιχος δείκτης για την Ελλάδα είναι ακόμη χαμηλότερα και συγκεκριμένα στο 1,26.

Οι υψηλοί ετήσιοι δείκτες γονιμότητας των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών στις ευρωπαϊκές χώρες (>2,5 παιδιά/γυναίκα), αρχίζουν μετά τα τέλη της δεκαετίας του '60 να συρρικνώνονται. Από το 2022 και έπειτα στις περισσότερες από τις ευρωπαϊκές χώρες οι στατιστικές μετρήσεις δείχνουν να βρίσκονται κοντά στο 1,5 παιδιά/γυναίκα. Η πτώση αυτή συνυπάρχει με τη σχεδόν ταυτόχρονη αύξηση της μέσης ηλικίας στην τεκνοποίηση. Σε μελέτη τους, οι Β. Κοτζαμάνης και Α. Κωστάκη αναφέρουν: *«Εξετάζουμε την πορεία των ετήσιων δεικτών σε 30 ευρωπαϊκές χώρες από το 1970 έως και το 2023 (54 συνεχόμενα έτη) ταξινομώντας τις χώρες αυτές με βάση τον αριθμό των ετών που οι τιμές των δεικτών τους ήταν ιδιαίτερα χαμηλές (≤1,5 παιδιά/γυναίκα). Είναι προφανές δε, ότι όσο περισσότερα χρόνια καταγράφονται σε μια χώρα τέτοιες τιμές, τόσο και η πτώση της διαγενεακής γονιμότητας (του αριθμού δηλ. των παιδιών που απέκτησαν οι γενεές που γεννήθηκαν μετά το 1945) είναι εντονότερη. Από τη ανάλυση των δεδομένων προκύπτει ότι μια σχεδόν στις τρεις χώρες (σε 10 από τις 30) είτε οι ετήσιοι δείκτες δεν έπεσαν ποτέ κάτω από τα 1,5 παιδιά/γυναίκα (Γαλλία και Ισλανδία), είτε, όπως σε Βέλγιο, Ιρλανδία, Νορβηγία, Σουηδία, Ολλανδία, Δανία, Φιλανδία και Εσθονία ο αριθμός των ετών όπου καταγράφονται τόσο χαμηλές τιμές ήταν εξαιρετικά περιορισμένος (λιγότερα από 15 από τα 54 εξεταζόμενα έτη). Στο άλλο άκρο όμως πέντε χώρες (Αυστρία, Ελλάδα, Ισπανία, Ιταλία και Γερμανία) χαρακτηρίζονται από πολύ χαμηλούς ετήσιους δείκτες για πάρα πολλά χρόνια (35 ή και περισσότερα από τα 54 εξεταζόμενα)».* Και συνεχίζουν: *«Το ευρύτερο περιβάλλον για την δημιουργία οικογένειας και την απόκτηση απογόνων στις μεταπολεμικές γενεές που διένυσαν την μετά το 1970 περίοδο σε ηλικία απόκτησης παιδιών έχει φυσικά αλλάξει σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, με αποτέλεσμα να καταγράφεται –αν και με διαφοροποιημένους ρυθμούς– παντού: **έξαρση του ατομικισμού και ανάδυση μιας επιθυμίας για αυτό-εκπλήρωση, αστικοποίηση και μείωση του αγροτικού πληθυσμού, μαζική είσοδος της γυναίκας στην αγορά εργασίας και άμβλυνση της εξάρτισής της από το άλλο φύλο κ.ά.»*** (*Η εξέλιξη των δεικτών γονιμότητας μετά το baby boom (1970-2023) στις ευρωπαϊκές χώρες, ΙΔΕΜ*)

Θεωρούμε ότι το ελληνικό κράτος έχει να διαχειριστεί μεγαλύτερο πρόβλημα από τα μέσα ευρωπαϊκά κράτη, διότι μεταπολεμικά αναπτύχθηκε ένα αθηνοκεντρικό κράτος, που πληθυσμιακά αφαίμαξε την ελληνική ύπαιθρο και σε συνδυασμό με την εξωτερική μετανάστευση δόμησε ένα υδροκέφαλο τέρας. Επιπλέον, η οικονομική κρίση του 2010, ως απόρροια των πολιτικών που ασκήθηκαν στον ελλαδικό χώρο, οδήγησε ένα σημαντικό κομμάτι ανθρώπων, κυρίως, νέων να μεταναστεύσουν. Σε εργασία των Λ. Λαμπριανίδη-Θ. Σύκα για το *brain drain*, σημειώνεται: *«Μια πρώτη διαπίστωση αφορά το γεγονός ότι η φυγή από την Ελλάδα δεν οφείλεται μόνον στην οικονομική κρίση, αλλά κυρίως στην εύρεση εργασίας αντίστοιχης του επιπέδου σπουδών, με προοπτικές ανέλιξης, αντίστοιχες απολαβές και καλές εργασιακές συνθήκες. Οι ''καλύτερες εργασιακές συνθήκες'' προηγούνται των ''οικονομικών απολαβών'', γεγονός που υπογραμμίζει την δυσμενή κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει οι συνθήκες εργασίας στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια. Η δεύτερη αιτία της φυγής αφορά σε χρόνιες παθογένειες όπως η έλλειψη αξιοκρατίας. Η τρίτη αφορά ευρύτερα στους κοινωνικούς όρους διαβίωσης, όπως η ανοιχτή, ασφαλής, δυναμική και ανεκτική κοινωνία, αλλά και η γνωριμία με διαφορετικά πολιτισμικά περιβάλλοντα* (*Brain drain από την Ελλάδα: Αναπτυξιακές και δημογραφικές προεκτάσεις.* Στο: Κοτζαμάνης Β. (Επιμ.), *Δημογραφικά Προτάγματα.* Βόλος: Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Θεσσαλίας, σσ. 187-208).

Θα θέλαμε να σταθούμε όμως και σε μια παράμετρο στην οποία γίνεται συχνά αναφορά από πολλούς. Πιστεύεται ότι ο δείκτης γονιμότητας είναι χαμηλός επειδή οι άνθρωποι ζητούν συνθήκες καλύτερες σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο και επειδή δεν ικανοποιούνται από τις υπάρχουσες κρατικές δομές και παροχές αυτό λειτουργεί ανασταλτικά. Αυτή η αντίληψη της διαρκούς ζήτησης από το Κράτος, για *ένα καλύτερο Κράτος*, μάς δημιουργεί έντονη αποστροφή.

Το υπάρχον σύστημα, καταναλωτοκεντρικό κατά βάση, στοχεύει στο να παράξει καταναλωτές που κυνηγούν το «καλύτερο» μαιευτήριο, τον «καλύτερο» γιατρό, το «καλύτερο» φροντιστήριο, τον «καλύτερο» «ιδιαιτεράκια», τον «καλύτερο» παιδότοπο... **Το ακατάπαυστο κυνήγι**

του «καλύτερου»… Προϊόντα μάρκετινγκ τα περισσότερα, διαμορφώνουν πεποιθήσεις εμπορευματικού χαρακτήρα που οδηγούν πολλούς τέτοιους «κυνηγούς» στη μελαγχολία και την κατάθλιψη αλλά και στην οξυθυμία και την ματαίωση. Αυτό το κράμα διαμορφώνει τη μεγάλη εικόνα και οι αποφάσεις πολλών ανθρώπων εξαρτώνται από αυτό. Προϊόντα πολιτισμικής εναρμόνισης στο σύγχρονο life style σε μια κουλτούρα επίδειξης, που κυριαρχεί λόγω της ψηφιοποίησης της επικοινωνίας. Ένα life style όπου κάποιος προτιμάει να κάνει ένα παιδί για να έχει τη δυνατότητα να πηγαίνει σε ιδιωτικό σχολείο παρά περισσότερα που θα πήγαιναν σε δημόσια. Αυτές οι αντιλήψεις καλλιεργούνται από το ίδιο το Κράτος, το οποίο προγενέστερα έχει διαλύσει μόνο του τις λεγόμενες δημόσιες δομές παιδείας και υγείας ώστε να παραχθούν οι «νέοι πελάτες».

Έτσι ερμηνεύεται και το **«δημογραφικό παράδοξο της ευημερίας»,** όπου χώρες με υπερτριπλάσιο ΑΕΠ/κάτοικο, π.χ. Ελβετία και Λουξεμβούργο, εμφανίζουν ίδιο δείκτη με χώρες όπως τη Σερβία. Το ζήτημα δεν είναι καθαρά οικονομικό, έχει να κάνει με πολιτισμικά στοιχεία αλλά και μετάβασης των κοινωνιών.

Μια ακόμη καθοριστική παράμετρος αποτελεί και η στέγαση, που τόσο πολύ στοχοποιήθηκε κατά την εποχή των μνημονίων, ώστε να φτάσει το ποσοστό ιδιοκατοίκησης στην Ελλάδα να υποχωρήσει σημαντικά. Έτσι, σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία, αντιστοιχούν 1,6 δωμάτια/άτομο στην ΕΕ έναντι 1,3 για την Ελλάδα, με το 28% του πληθυσμού στην Ελλάδα να ζει σε συνθήκες υπερπληθυσμού της κατοικίας τους, έναντι 16,8% στην ΕΕ. Πως αλλιώς, όμως, θα έφθαναν τα ενοίκια σε αυτά τα δυσθεώρητα ύψη;

Συμπερασματικά, το σύστημα **«πληθυσμός»** χαρακτηρίζεται από σημαντικές αδράνειες, η μείωση του πληθυσμού θα συνεχιστεί, όπως και η δημογραφική γήρανση. *«Το πρόσημο του ισοζυγίου γεννήσεων-θανάτων θα παραμείνει αρνητικό μέχρι το 2050. Επομένως, αυτή που θα προσδιορίσει καθοριστικά το εύρος της μείωσης του πληθυσμού της Ελλάδας* ***είναι η καθαρή μετανάστευση»*** (Β. Κοτζαμάνης, *Δημογραφικές εξελίξεις και πληθυσμιακές ανακατατάξεις στην Ελλάδα, 19ος αι. ως σήμερα*).

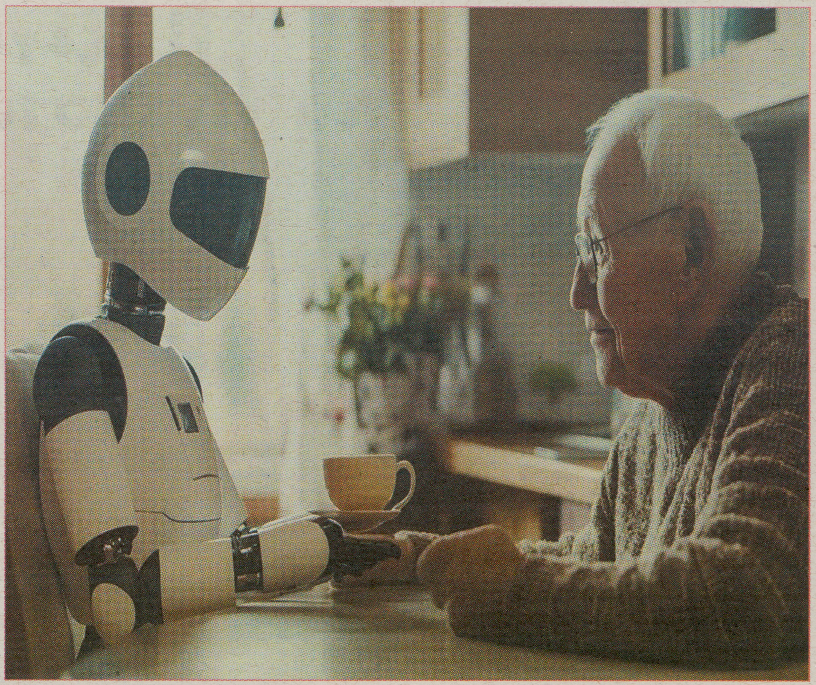

Είναι σαφές ότι μέσω των γεννήσεων καμία κυβέρνηση και καμία δέσμευση δεν μπορεί να ανατρέψει τη μείωση του πληθυσμού. Και αυτό διότι όλες οι πολιτικές του σύγχρονου ελληνικού κράτους δομούνται στην «αρπαχτή», στη «πελατεία», στην αναξιοκρατία και αποτελούν συνοδά στοιχεία της καταπίεσης και εκμετάλλευσης που συναντάται σε όλες τις ιεραρχικές κοινωνίες. Αναμένουμε, όταν τα πρώτα ρομποτάκια θα είναι έτοιμα, να «τρέχουν» πρόγραμμα «ρομπότ στο σπίτι» για τα άτομα της «τρίτης ηλικίας», για να επιβεβαιώσουν τη μοναξιά και την αποξένωση που υπάρχει και που γιγαντώνεται από γενιά σε γενιά στις σύγχρονες αστικοποιημένες κοινωνίες. Γι' αυτό ας δομήσουμε εκείνες τις ανεξούσιες κοινότητες, όπου η ζωή μετριέται ποιοτικά και όχι ποσοτικά.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Η κατατεθειμένη
και καταγεγραμμένη
άποψη και δράση
των αναρχικών,
στον ελλαδικό χώρο
μέχρι σήμερα

Έντυπα
Αφίσες
Προκηρύξεις
Εκδηλώσεις

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη
και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης
ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση
και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού
των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ
και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
Αθήνα

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.gr

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

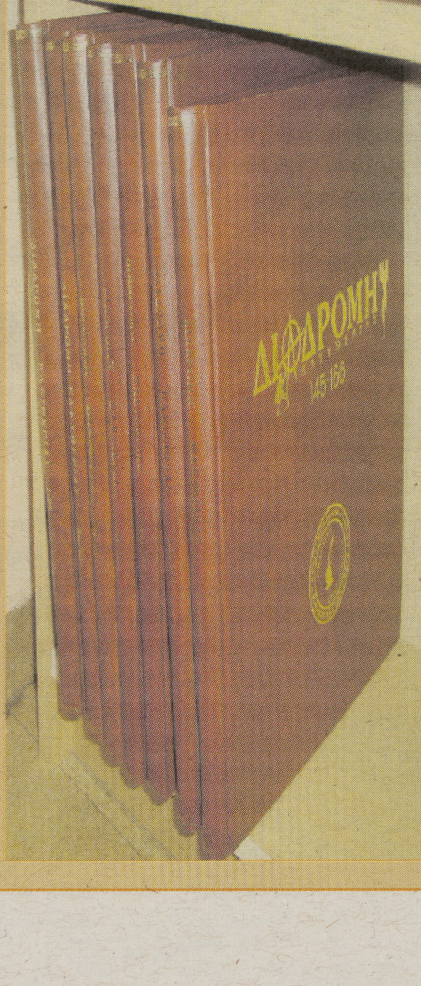

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε
ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018)
και διατίθεται βιβλιοδετημένος
όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν
κάποιον από αυτούς τους τόμους
θα πρέπει να τηλεφωνήσουν
στο 69 32 651 740
ή να επικοινωνήσουν
με την
Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

Η εξέγερση στο Νεπάλ
Να γίνει στάχτη η δουλοπρέπεια

Οι μαζικές ταραχές στο Νεπάλ και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσά του Κατμαντού μπορεί, σύμφωνα με τα καθεστωτικά ΜΜΕ, να εξελίχθηκαν ως αποτέλεσμα κλεισίματος των social media αλλά αυτό ήταν μόνο η αφορμή. Μάλιστα, η επικέντρωση μόνο στο γεγονός της απαγόρευσης των social media εμπεριείχε και μια δόση υπονόμευσης του ξεσηκωμού των εξουσιαζόμενών στο Νεπάλ, υπονοώντας ότι οι νέοι ενδιαφέρονται μόνο γι’ αυτό, αποκρύπτοντας έτσι τις αιτίες της εξέγερσης και υποβαθμίζοντάς την. Οι νέοι, βέβαια, μέσω των social media, λίγο καιρό πριν από την απαγόρευση, είχαν ξεκινήσει on line διαμαρτυρία με καμπάνια κατά των «Nepo Kids»1 – παιδιών πολιτικών ηγετών (π.χ. πρώην πρωθυπουργών και υπουργών) που ανεβάζουν φωτογραφίες και βίντεο πολυτελούς ζωής (ιδιωτικά αεροπλάνα, εξωτερικές διακοπές) με χρήματα από φόρους–, καθώς και για τη διαφθορά. Οι εξουσιαζόμενοι στο Νεπάλ κατηγορούν τους κυβερνώντες για χρήση δημόσιων πόρων σε πολυτέλειες, ενώ οι ίδιοι παλεύουν καθημερινά με την φτώχεια. Βλέπουν ότι, ενώ οι ίδιοι βρίσκονται βουτηγμένοι στην φτώχεια και την ανεργία, χωρίς καμία άλλη προοπτική εκτός της μετανάστευσης, ορισμένοι συνομήλικοί τους, γόνοι υπουργών και κρατικών αξιωματούχων, διαφημίζουν στα λεγόμενα κοινωνικά δίκτυα τον πολυτελή τους βίο. Να σημειωθεί, ότι ο μισός πληθυσμός του Νεπάλ είναι κάτω των 25 ετών χωρίς καμία οικονομική προοπτική και έτσι οι περισσότεροι νέοι εγκαταλείπουν τη χώρα για να εργαστούν στο εξωτερικό, κυρίως στην Ινδία αλλά και σε άλλες χώρες. Ένα άλλο παράδειγμα του βαθμού της κρατικής διαφθοράς είναι ότι, σύμφωνα με το Σύνταγμα του Νεπάλ το 33% των βουλευτών πρέπει να είναι γυναίκες, αλλά στις εκλογές οι υποψήφιες ήταν λιγότερες από τον προβλεπόμενο αριθμό. Έτσι, «συνταγματικά», διορίστηκαν ως βουλευτές οι γυναίκες των ηγετών των κομμάτων!

Εκτός από την ακραία φτώχεια, οι εξουσιαζόμενοι στο Νεπάλ έχουν να κάνουν μ’ ένα αυταρχικό καθεστώς που δεν άλλαξε καθόλου ακόμα και από την μετάβαση από την Βασιλεία στο καθεστώς της Δημοκρατίας το 2008. Όλα ανεξαιρέτως τα πολιτικά κόμματα, από τα κομμουνιστικά μέχρι τα φιλοβασιλικά, έχουν διαφορές που μένουν στην επιφάνεια, γιατί ουσιαστικά το μόνο τους ενδιαφέρον είναι το πως κάθε φορά θα μπορούν να έχουν ένα κομμάτι της εξουσίας. Να σημειωθεί ότι από το 2008, όπου και καταργήθηκε η βασιλεία στο Νεπάλ, έχουν αναλάβει πάνω από 12 κυβερνήσεις οι οποίες διαρκούν ελάχιστους μήνες, με τις πολιτικές συμμαχίες όχι μόνο να αλλάζουν σαν τα πουκάμισα, αλλά φαινομενικά και μόνο έχουν διαφορετικό πολιτικό προσανατολισμό. Οι «εχθροί» του σήμερα γίνονται σύμμαχοι αργότερα και τούμπαλιν, ενώ οι διασπάσεις και οι επανενώσεις είναι το βασικό μοτίβο στην πολιτική σκηνή του Νεπάλ. Για το λόγο αυτό οι εκλογές του 2022 χαρακτηρίστηκαν από μεγάλη αύξηση της αποχής. Επίσης, στις δημοτικές εκλογές που πραγματοποιήθηκαν την ίδια χρονιά στην πρωτεύουσα του Νεπάλ, το Κατμαντού, εκλέχτηκε δήμαρχος ένας πρώην ράπερ, ο 35χρονος Balen Shah ο οποίος δεν στηριζόταν από κάποιο κόμμα και εκμεταλλεύτηκε το αρνητικό κλίμα που υπάρχει στους εξουσιαζόμενους για τα κόμματα. Ο συγκεκριμένος φαίνεται πως ήδη προωθείται ως υποψήφιος Πρωθυπουργός στις επόμενες εκλογές. Μέχρι στιγμής, ο Balen Shah φαίνεται να είναι δημοφιλής επιλογή αλλά έχει κατηγορηθεί από αρκετούς για τον αυταρχικό του χαρακτήρα, αμφισβητώντας την ωραία εικόνα που παρουσιάζουν τα ΜΜΕ.

Πρωθυπουργός στο κράτος του Νεπάλ μέχρι και την αρχή της εξέγερσης ήταν ο ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος του Νεπάλ (Ενιαίο Μαρξιστικό-Λενινιστικό – CPN-UML) K.P. Sharma Oli, σε συμμαχία με το κεντροαριστερό Nepali Congress. Στις 8 Σεπτεμβρίου οι κρατικές δυνάμεις καταστολής δολοφόνησαν τουλάχιστον 19 άτομα κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων. Από εκεί και ύστερα η οργή περίσσευε, και η εξέγερση απλώθηκε ανεξέλεγκτη. Ο Πρωθυπουργός K.P. Sharma Oli, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να κατευνάσει την εξέγερση, αρχικά πήρε πίσω την απόφαση για το κλείσιμο των social media, μάταια όμως καθώς, όπως αναφέραμε, οι αιτίες είναι πολλές και έχουν βαθιές εξουσιαστικές ρίζες. Τελικά παραιτήθηκε, το αεροδρόμιο ανέστειλε την λειτουργία του και η τήρηση της τάξης ανατέθηκε στον στρατό. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η κρατική διαχείριση του κομμουνιστή ηγέτη χαρακτηρίζεται από βαθιά διαφθορά, νεποτισμό και φτώχεια που πλήττει ιδιαίτερα νέους ανθρώπους. Για το λόγο αυτό πολλοί αναφέρονται σε εξέγερση των λεγόμενων Gen Z.

Οι ταραχές μέχρι τώρα (τέλη Σεπτεμβρίου) έχουν αφήσει πίσω τους 74 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από τις 6 Σεπτεμβρίου. Ενώ οι νέοι οργάνωναν τις διαδηλώσεις για τις 8 Σεπτεμβρίου, το όχημα ενός υπουργού χτύπησε ένα εντεκάχρονο κορίτσι στα περίχωρα του Κατμαντού. Ο οδηγός δεν σταμάτησε και έφυγε με ταχύτητα, αφήνοντας το χτυπημένο κορίτσι πεσμένο στην άσφαλτο. Ο Oli υποβάθμισε το παραπάνω γεγονός και προέτρεψε τους ανθρώπους να μην το πολιτικοποιούν. Αυτό βέβαια αποδείχθηκε ένα μοιραίο λάθος για τον Oli και την πολιτική ηγεσία του Νεπάλ, που πίστευε ότι η διαδικτυακή δυσαρέσκεια που υποβόσκει αντανακλούσε μια άποψη μειοψηφίας και θα έμενε εντός των οθονών. Στα εξεγερτικά γεγονότα που ξεκίνησαν μετά την δολοφονία 19 διαδηλωτών στις 8 Σεπτεμβρίου, οι διαδηλωτές εισέβαλαν και έβαλαν φωτιά στο κτίριο του κοινοβουλίου, και ενώ οι φλόγες φούντωναν αυτοί χόρευαν και φώναζαν συνθήματα. Επίσης, το

---

1. Ο όρος Nepo Kids (ή Nepo Babies, ανάλογα με το πλαίσιο) είναι ένας όρος slang που προέρχεται από τα social media και σημαίνει «παιδιά του νεποτισμού» (από το «nepotism», που είναι ο νεποτισμός). Αναφέρεται σε άτομα –συνήθως νέα παιδιά ή νέους ενήλικες– που απολαμβάνουν προνόμια, ευκαιρίες, φήμη ή πλούτο, χάρη στις οικογενειακές τους σχέσεις με ισχυρές προσωπικότητες.

κύριο κτίριο του Ανώτατου Δικαστηρίου στο Κατμάντου αποτεφρώθηκε, όπως και πολλά άλλα κατώτερα δικαστήρια, καθώς επίσης και αυτό που στεγάζει την Επιτροπή Καταπολέμησης της Διαφθοράς... Μέρος του Singha Durbar (ένα σύμπλεγμα κυβερνητικών γραφείων) υπέστη ζημιές από εμπρησμό, μαζί με άλλα κυβερνητικά κτίρια. Το Γραφείο του Πρωθυπουργού τυλίχτηκε στις φλόγες, μαζί με τα Υπουργεία Εσωτερικών, Οικονομικών και Υγείας. Αρκετά δημοτικά γραφεία σε όλη τη χώρα πυρπολήθηκαν επίσης, όπως και εφορίες, γραφεία περιφερειακής διοίκησης, επαρχιακές συνελεύσεις, τελωνεία, ιδιωτικές κατοικίες και επιχειρήσεις. Οι διαδηλωτές προχώρησαν σε εμπρησμούς γραφείων κομμάτων, όπως το κεντρικό γραφείο του Nepali Congress (το μεγαλύτερο κόμμα), τα γραφεία του κομμουνιστικού κόμματος (Communist Party HQs, όπου οι διαδηλωτές κατέβασαν και έκαψαν σημαίες) των Μαοϊκών και άλλα γραφεία κυβερνώντων κομμάτων σε Κατμάντου και Janakpur.

Στο στόχαστρο μπήκαν και πολλές κατοικίες πολιτικών ηγετών, όπως του Πρωθυπουργού, όπου υπήρξε εισβολή και πυρπόληση. Επίσης, πυρπολήθηκε το σπίτι του Προέδρου Ram Chandra Paudel στο Κατμάντου, το σπίτι του Sher Bahadur Deuba (ηγέτη του Nepali Congress). Το σπίτι του πρώην Πρωθυπουργού Jhalanath Khanal πυρπολήθηκε και η σύζυγός του Rajyalaxmi Chitrakar κάηκε ζωντανή, παγιδευμένη μέσα σ' αυτό. Τέλος, στις φλόγες παραδόθηκαν και πολλά άλλα σπίτια υπουργών και άλλων πρώην πρωθυπουργών.

Οι εμπρησμοί επεκτάθηκαν και σε γραφεία ΜΜΕ αλλά και σε πολλά αστυνομικά τμήματα. Επίσης, υπήρξαν επιθέσεις σε υπουργούς και πολιτικούς, όπως σκίσιμο ρούχων από διαδηλωτές και κυνηγητό του υπουργού Οικονομικών στους δρόμους και σε ένα ποτάμι. Ένα γεγονός που δεν αναφέρθηκε αρκετά ήταν οι πολλαπλές επιθέσεις σε φυλακές, με αποτέλεσμα να απελευθερωθούν περίπου 15.000 έγκλειστοι.

Ο στρατός, ουσιαστικά επέβαλε για προσωρινό Πρωθυπουργό ένα πρόσωπο, που σε γενικές γραμμές προωθήθηκε διαδικτυακά από κάποιους «μεσάζοντες» της εξέγερσης, όπως ο Sudan Gurung - ιδρυτής και συντονιστής της ΜΚΟ Hami Nepal, ο Om Prakash Aryal νομικός σύμβουλος του επίσης μεσάζοντα Δημάρχου Κατμαντού Balen Shah που φαίνεται να εκπροσωπεί τους διαδηλωτές στις διαπραγματεύσεις, κ.ά. που αυτοανακηρύχθηκαν σε «ηγετικά» πρόσωπα. Ο Sudan Gurung συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις με τον Πρόεδρο και τον αρχηγό του στρατού για την εύρεση μεταβατικού Πρωθυπουργού. Είχε προηγηθεί, το βράδυ τις 10ης Σεπτεμβρίου, μια διαδικτυακή ψηφοφορία στο κανάλι Discord, «Νέοι κατά της Διαφθοράς», το οποίο διαχειρίζεται η ΜΚΟ Hami Nepal και ο Sudan Gurung. Σ' αυτή την ψηφοφορία 7.586 άτομα ψήφισαν τον υποψήφιο για την ηγεσία της προσωρινής κυβέρνησης. Η Sushila Karki, η πρώην πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου, μέσα από αυτή την άτυπη διαδικασία αναδείχθηκε νικήτρια. Υποτίθεται πως θα διεξάγει εκλογές σε 6 μήνες και θα διερευνήσει ποινικά γεγονότα της εξέγερσης.

Τα πράγματα παραμένουν εξαιρετικά ρευστά στο Νεπάλ. Τα κόμματα που μετείχαν σε κυβερνήσεις από το 2008 και μετά, λογικό είναι να θέλουν να καθυστερήσουν την διεξαγωγή εκλογών. Κανένας από τους προέδρους των τριών μεγάλων πολιτικών κομμάτων δεν έχει παραιτηθεί ή δεν έχει δώσει τη θέση του σε νεότερους ηγέτες στις τάξεις του. Ο εθνικισμός που ασπάζονται πολλοί από τους νεότερους διαδηλωτές, δίνει ένα πάτημα σε μοναρχικές ομάδες που θέλουν να εκμεταλλευτούν τη δυσαρέσκεια κατά των παραδοσιακών κομμάτων για να προωθήσουν τις δικές τους ατζέντες και να έχουν μια ισχυρή μερίδα από την «πίτα» της εξουσίας μετά την εξέγερση. Οι εξουσιαζόμενοι στο Νεπάλ, από ίδρυσης της κρατικής οντότητας, ζουν κάτω από αυταρχικά και δικτατορικά καθεστώτα. Οι δημοκρατικές περίοδοι δεν έχουν σε τίποτα να ζηλέψουν από τα βασιλικά και δικτατορικά καθεστώτα σε αυταρχισμό, απομύζηση δημοσίων πόρων και διαφθορά. Ιστορικά οι εξουσιαζόμενοι στο Νεπάλ έχουν εξεγερθεί πολλές φορές λόγω της φτώχειας, του αυταρχισμού και της διαφθοράς, αλλά κάθε φορά η εξουσία έχει τον τελευταίο λόγο. Από το 1846 και για ένα ολόκληρο αιώνα, η οικογένεια Ράνα βρισκόταν στην εξουσία, απομυζώντας όλο τον φυσικό πλούτο του Νεπάλ με την εκπαίδευση να θεωρείται βλασφημία. Στην συνέχεια, με το τέλος της Β΄ Παγκόσμιας Ανθρωποσφαγής και την ανάπτυξη κινημάτων ανεξαρτησίας από την Βρετανία (Ινδία), ο βασιλιάς μετά από εμφύλιο πόλεμο αποκτά την εξουσία και στο Νεπάλ δημιουργούνται τα πρώτα κόμματα. Το καθεστώς αυτό κρατάει περίπου 10 χρόνια. Ύστερα ο βασιλιάς κάνει πραξικόπημα, καταργώντας όλα τα κόμματα. Το βασιλικό καθεστώς διαρκεί μέχρι το 1990, όπου μετά από εξέγερση δημιουργούνται ξανά κόμματα. Το 1996 ξεκινά μαοϊκό αντάρτικο και ο βασιλιάς ξανακάνει πραξικόπημα, όπου τελικά το 2006 μετά από εξέγερση οι μαοϊκοί μαζί με τα υπόλοιπα κόμματα ρίχνουν τον βασιλιά και το Κράτος πλέον πολιτικά μετονομάζεται σε Προεδρευομένη Δημοκρατία. Τίποτα όμως δεν μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο, ειδικότερα από εξουσιαζόμενους που «παραδοσιακά» εξεγείρονται ενάντια στην καταπίεσή τους και οι στάχτες της τελευταίας εξέγερσης στο Νεπάλ μπορεί να καίνε καλύτερα από φωτιά, για αρκετό καιρό τα χέρια των κάθε λογής εξουσιαστών.

Αλούπης

Ο ΠΡΥΤΑΝΗΣ ΤΩΝ ΚΑΜΜΕΝΩΝ ΔΑΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ

Η πρυτανεία ενός δασολόγου επιστήμονα, προερχόμενου μάλιστα από το ακριτικό πανεπιστημιακό τμήμα της Ορεστιάδας στο ΔΠΘ (Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης), αποτελεί εκ των πραγμάτων ένα αξιοπρόσεκτο γεγονός. Θα περίμενε κάποιος αφελής ότι, επιτέλους, η πολιτική ηγεσία του ελληνικού κράτους και η επιστημονική κοινότητα της βορειοανατολικής Ελλάδας, αποφάσισαν να δώσουν τη δέουσα βαρύτητα, τοποθετώντας ένα γνώστη του τόπου και των προβλημάτων του, σε μια ακόμη περιοχή που ψυχορραγεί πληθυσμιακά και θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει τα κατάλληλα επιστημονικά εργαλεία, που αφ' ενός θα περιόριζαν τις καταστροφικές συνέπειες των πυρκαγιών, που κάθε χρόνο κατακαίνε τη χλωρίδα και την πανίδα της χώρας και αφετέρου θα αξιοποιούσε με ήπιες μορφές διαχείρισης και εκμετάλλευσης τα ιδιαίτερα και μοναδικά γεωφυσικά χαρακτηριστικά της οροσειράς της Ροδόπης. Και γιατί όχι, δημιουργώντας και ένα πρότυπο για τον ορεινό δασικό όγκο του ελλαδικού χώρου, ο οποίος αντιμετωπίζει αντίστοιχα προβλήματα.

Βέβαια, ανάμεσα στους ευσεβείς πόθους και την πραγματικότητα, από την θεωρία ως την πρακτική, όπως και μεταξύ αυτού που εικάζεται και φαίνεται και αυτού που όντως προγραμματίζεται και τελικά συμβαίνει, ειδικά όταν μιλάμε για εξουσιαστικούς μηχανισμούς και ιδρύματα, υπάρχει ένα αγεφύρωτο χάσμα.

Θα μπορούσαν, για παράδειγμα, σε απομακρυσμένους ορεινούς όγκους, –οι οποίοι κατοικούνταν για χιλιάδες χρόνια και οι αγροτικές καινοτομίες των προηγούμενων δεκαετιών με τα τοξικά λιπάσματα, φυτοφάρμακα και ορμόνες, όπου τα εξαρτημένα από αυτά υβρίδια δεν έφτασαν ποτέ ή εγκαταλείφθηκαν προ πολλού–, να δημιουργηθούν βιολογικοί οπωρώνες με ποιοτικούς καρπούς, που θα τρέφονταν με φυσικό δασικό compost και κοπριά και όχι βιομηχανικά λιπάσματα.

Θα μπορούσε, επίσης, να αξιοποιηθεί η Μεσογειακή βοτανική ποικιλότητα με σκοπό την παραγωγή μοναδικών αιθέριων ελαίων για μια εναλλακτική φαρμακευτική παραγωγή, που θα ήταν πιο συμβατή με τις ανάγκες του ανθρώπινου οργανισμού, όπως αυτές διαμορφώθηκαν στη μακραίωνη εξέλιξή του. Θα μπορούσαν να καλλιεργηθούν ημιορεινές εκτάσεις και να αξιοποιηθούν οι βελανιδιές ως παράγοντας για ποιοτικές ζωοτροφές κι όχι μόνο. Θα μπορούσαν, τέλος, να διατεθούν με τη μέθοδο της εναλλαγής της βόσκησης, δασικές εκτάσεις για μια κτηνοτροφία με βάση την ελευθερία των ζώων, γεγονός που θα είχε και αρνητικές συνέπειες στην ταχύτητα εξάπλωσης των πυρκαγιών.

Αυτά τα λιγοστά που αναφέρουμε ούτε πρωτότυπα ούτε άγνωστα είναι στη Δασολογική και Γεωπονική επιστήμη. Καταρχάς είναι οι τρόποι που καλλιεργούσαν τη γη οι άνθρωποι παραδοσιακά, μέχρι πριν 3-4 γενιές, όταν βέβαια δεν είχαν το φόβο του φοροεισπράκτορα και του αρματωλού. Στις μέρες μας είναι η αφετηρία, η ιδεολογική βάση θα λέγαμε, σε όλα τα επιστημονικά εγχειρίδια, τα οποία αναφέρονται στην περίφημη Αειφόρο και Βιώσιμη Ανάπτυξη και αφορά στην αγροκτηνοτροφία. Υπάρχουν τόμοι νομολογίας, νομοθετικών ρυθμίσεων και ευρωπαϊκών κοινοτικών οδηγιών για αυτά και για πολλά άλλα, μιας και το ζήτημα της διατροφικής σαβούρας, που κυκλοφορεί και συνεχώς επιδεινώνεται, ούτε καινούριο είναι, ούτε αφορά μόνο την Ελλάδα, ούτε αποκλειστικά τους φτωχούς.

Χρηματοδοτούνται, μάλιστα, ικανοποιητικά από ευρωπαϊκά κονδύλια, άσχετα από το πώς και αν τελικά αξιοποιούνται. Προφανώς ένα πανεπιστήμιο, που θα συνδεόταν με τις ανθρώπινες, φυσικές και κοινωνικές ανάγκες όπως αυτές συνήθως αναφέρονται και στα πανεπιστημιακά συγγράμματα, θα είχε πολλά να προσφέρει, δίνοντας το όραμα, τη γνώση, τη μέθοδο, την οργάνωση και την τεχνογνωσία, μετατρεπόμενο εύκολα και σε αυτοχρηματοδοτούμενο μάλιστα, αφού η πρακτική εφαρμογή της όποιας γνώσης θα είχε αμφίδρομες και ορατές συνέπειες με το φυσικό κοινωνικό περιβάλλον και τη συλλογική ευημερία.

ΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Όλα αυτά, βέβαια, άσχετα αν συνοδεύονται από αφοπλιστική επιχειρηματολογία και συνάδουν με τις εύλογες ανησυχίες των κοινωνιών όπου γης, παραμερίζονται μπρος τις σύγχρονες ανάγκες για ενέργεια.

Για κάποια εκατομμύρια χρόνια, τα φυτά απορροφούσαν το φως του ήλιου, δημιουργούσαν χλωροφύλλη και κάπως έτσι ξεκινούσε η τροφική αλυσίδα, που έφτανε μέχρι τις πιο περίπλοκες μορφές ζωής. Η ανακάλυψη του μηχανισμού αυτού, μάλιστα, ήταν ένα από τα πλέον περιζήτητα μυστικά του προηγούμενου αιώνα. Ώσπου να ανακαλύψουμε τον ηλεκτρισμό και την μηχανοκίνηση. Χάριν αυτών θα πρέπει να ξεχάσουμε όσα ξέραμε μέχρι πρότινος, σαν να έχει παύσει να έχει την αυταξία του ο κόσμος από τον οποίο προήλθαμε.

Κάποιοι, στο όνομα της εξέλιξης ή της προόδου και μέσω της επιστήμης αποφάσισαν να του αλλάξουν τα φώτα. Η αντιστροφή της πραγματικότητας του κόσμου, όπως τον ξέραμε και οι ανησυχίες για την καταστροφή του από την κανιβαλιστική καπιταλιστική ανάπτυξη, για τους πλούσιους αυτού του κόσμου και τους παρα-μορφωμένους συνήθως υποτελείς τους, θα ξεπεραστεί με την πράσινη ανάπτυξη.

Μία σειρά από καινοτομίες, όπως οι ανεμογεννήτριες, τα φωτοβολταϊκά, οι λίμνες ή τα υδάτινα φράγματα-μπαταρίες, η αποθήκευση διοξειδίου του άνθρακα σε υπόγειες δεξαμενές, η ρομποτοποίηση της προ πολλού βιομηχανοποιημένης αγροκτηνοτροφικής παραγωγής και διάφορα άλλα, τα οποία μας διαφεύγουν, θα μας σώσουν από την επικείμενη καταστροφή που προκύπτει από την συνεχώς αυξανόμενη ζήτηση για ενέργεια και τις παρενέργειές της.

Τι την θέλουμε τόση ενέργεια; Κάποτε θα κατορθώσουμε να τσιπάρουμε και να καλωδιώσουμε τα πάντα και τους πάντες, να παρακολουθούμε κάθε στιγμή τις κινήσεις, τα λεγόμενα, τις συνήθειες και τα πεπραγμένα τους, τροφοδοτώντας με πληροφορίες υπερυπολογιστές, που κι αυτοί θα χρειάζονται ακόμη περισσότερη ενέργεια, ώστε να φτάσουμε σε κάποια συμπεράσματα, τα οποία δεν μπορούμε να διανοηθούμε σήμερα και τα οποία, όμως, θα δημιουργήσουν νέες ποιότητες, νέες πραγματικότητες, νέες μορφές ζωής πιο ευφυείς, πιο ανθεκτικές κλπ.

Θα υπάρχει ανθρώπινο είδος μετά από όλα αυτά; Ή θα είναι μια ιδιότητα για κάποιους πλούσιους κι εκλεκτούς; Ή κάποιο προστατευόμενο είδος σε έναν μεταμοντέρνο ζωολογικό κήπο; Όλες αυτές οι καινοτόμες ιδέες και τεχνολογίες, ασφαλώς δεν αναιρούν την περαιτέρω καταστροφή της φύσης, ίσα ίσα αναγνωρίζουν αυτή την κατεστραμμένη φύση ως ζωτικό τους χώρο. Για αυτό και παρά τα κροκοδείλια δάκρυα τους, οι υπεύθυνοι καταφεύγουν συχνά στον πιο παραδοσιακό, σύντομο και αποτελεσματικό τρόπο. Την πυρκαγιά.

Επί των ημερών, λοιπόν, του ακρίτα δασολόγου πρύτανη, όλα αυτά τα παράδοξα και αντιφατικά φαινόμενα της τεχνοεπιστημονικής ανάπτυξης εξελίχθηκαν ή και κορυφώθηκαν. Το 2023, για 3 εβδομάδες ο ορεινός όγκος του Έβρου παραδόθηκε στην πυρά, ενώ αλλόφρονες εθνικιστές έψαχναν μετανάστες πακιστανούς εμπρηστές, ωσότου μια βροχή σβήσει την φωτιά. Μια ντουζίνα πρόσφυγες, οι οποίοι απανθρακώθηκαν, μάλλον δεν θα πήραν μήνυμα από το 112...

Τα φωτοβολταϊκά και οι ανεμογεννήτριες πολλαπλασιάστηκαν και μάλιστα θα φυτευτούν και νέες στα καμένα του Έβρου, παρά το γεγονός, ότι στη Θράκη και ιδιαίτερα στον ανατολικό νομό Ροδόπης, είχαν ξεπεραστεί τα όποια νομικά «αναχρονιστικά» εμπόδια και δεν χρειάστηκε να καούν τα δάση για να γεμίσουν οι βουνοκορφές ανεμογεννήτριες. Αρκούσε να αδειοδοτηθούν οι μπουλντόζες να κόψουν τα δέντρα, να ανοίξουν και να διαπλατύνουν ορεινούς δρόμους πρόσβασης στα δυσπρόσιτα σημεία τοποθέτησης τους.

Άραγε η επιστήμη θα βρει τρόπους ανακύκλωσης τους, όταν κλείσει ο κύκλος ζωής τους ή θα έχουν την τύχη του εργοστασίου περιβαλλοντολογικής ανακύκλωσης και διαχείρισης, που κάηκε στον Έβρο φέτος το καλοκαίρι; Κι αυτό μια καινοτόμα κι ελπιδοφόρα τεχνολογία ήταν!

Ποιος ξέρει τάχα γιατί κάηκε; Το ζήτημα της πλουσιοπάροχα χρηματοδοτούμενης με ευρωπαϊκά κονδύλια διαχείρισης των αστικών αποβλήτων, ήταν το μήλο της έριδας τις τελευταίες δεκαετίες, ανάμεσα στους μεγαλόσχημους κρατικοδίαιτους ιδιώτες επενδυτές της ελληνικής επικράτειας. Για αυτό και προκάλεσε τεράστιες καθυστερήσεις προκειμένου να υλοποιηθούν τα προγράμματα κατασκευής ΧΥΤΑ κλπ. Να φταίει που δήθεν προσπαθεί να λύσει ένα ακόμη από τα μεγάλα και άλυτα προβλήματα που προκαλεί η συνεχής εισαγωγή, αμφίσημων για τις κοινωνίες μα κερδοφόρων για το κεφάλαιο, καινοτομιών από την ατέρμονη καπιταλιστική ανάπτυξη; Πρόκειται για καινοτομίες που επιταχύνουν το αδιέξοδο της μόλυνσης και της αλλοτρίωσης, κατασκευάζοντας ολοένα πιο συνθετικά και τοξικά υλικά, ανθεκτικά στις φυσικές διεργασίες αποσύνθεσης, μεταθέτοντας το πρόβλημα ως συνήθως στο μέλλον, οπότε νέες ακόμη ποιο καινοτόμες τεχνολογίες θα κληθούν να το επιλύσουν! Να φταίει που έπρεπε να «ανακυκλωθούν» άρον άρον τα έγγραφα του ΟΠΕΚΕΠΕ, όταν ήρθε η υπόθεση στη δημοσιότητα, όπως κάποιοι δυσφημιστικά εικάζουν ότι έγινε στο εργοστάσιο ανακύκλωσης στη Σίνδο της Θεσσαλονίκης, αλλά και πιθανότατα, και σε άλλα πέντε εργοστάσια ανακύκλωσης τα οποία κάηκαν μέσα σε λίγες εβδομάδες σε όλη την επικράτεια; Σίγουρα πάντως ένας νέος τρόπος διαχείρισης των αστικών αποβλήτων δρομολογείται μετά από αυτές τις πυρκαγιές, ανασυρόμενος, όπως συχνά συμβαίνει, με διάφορες καινοτόμες ιδέες και τεχνικές που εφαρμόστηκαν στο παρελθόν και αποσύρθηκαν λόγω της κατακραυγής που προκάλεσαν. Βγαλμένο από τα παλιά, από τα πρώτα ένδοξα χρόνια της καπιταλιστικής ανάπτυξης! Αυτόν της καύσης... Μόνο που τώρα εκτός από αέρια, τέφρα και διοξίνες θα παράγουν και ενέργεια! Το παράδειγμα του Βόλου, όπου ο Δήμος ξεφορτωνόταν ένα όγκο χάρτινων και πλαστικών σκουπιδιών, δίνοντας τον ως καύσιμη ύλη στην «τοπική» τσιμεντοβιομηχανία, φαίνεται ότι ήταν ένα, κατά κάποιο τρόπο, πιλοτικό πρόγραμμα, άξιο όπως φαίνεται να επεκταθεί περαιτέρω. Μέσα σε αυτό το αξιοζήλευτο επενδυτικό αναπτυξιακό περιβάλλον, η κτηνοτροφία της Θράκης και όλης της Ελλάδας ουσιαστικά, με τα αλλεπάλληλα κρούσματα ευλογιάς, βρίσκεται υπό διωγμό.

Θα περίμενε κάποιος σε μια οργανωμένη πολιτεία, που έχει ένα brand name όπως αυτό της φέτας, για την οικειοποίηση του οποίου ερίζουν οι παγκόσμιες γαλακτοβιομηχανίες, να είχε δημιουργήσει τουλάχιστον ένα φορέα. Ένα εργαστήριο επιστημονικά καταρτισμένο που θα παρακολουθούσε και θα γνώριζε τις ανάγκες και ιδιαιτερότητες της παραγωγής του φημισμένου τυριού. Θα προέβλεπε και θα ερευνούσε μελλοντικούς κινδύνους, όπως είναι καλή ώρα οι μολυσματικές ασθένειες, αλλά και θα ήταν σε θέση να κατασκευάσει εμβόλια, φάρμακα ή όποια άλλη απαραίτητη τεχνογνωσία για την επιβίωση και ανάπτυξη του γαλακτοκομικού κτηνοτροφικού τομέα. Και σίγουρα στους δαιδαλώδεις διαδρόμους της ιδιωτικής και κρατικής γραφειοκρατίας κάπου θα υπάρχει μια τέτοιου τύπου υπηρεσία. Από την άλλη τρέμει κάποιος να εκστομίσει τα ευνόητα ή και μια καθοριστική ιδέα, όταν ξέρει πόσο εύκολα μπορούν όλα να παρεκτραπούν και να γίνουν έρμαιο των ρητορικών και διαφημιστικών επικοινωνιακών ανέμων, και ακόμη περισσότερο να αφομοιωθούν από το συγκερασμό πολιτικής, οικονομίας και τεχνοεπιστήμης οι οποίες αναπτύσσουν συνέχεια την ικανότητα να διαστρέφουν τις καλύτερες προθέσεις ή προτάσεις, κατασκευάζοντας βιτρίνες και αφηγήματα κοινωνικού εφησυχασμού, με σκοπό ακόμη μεγαλύτερο έλεγχο και κέρδος.

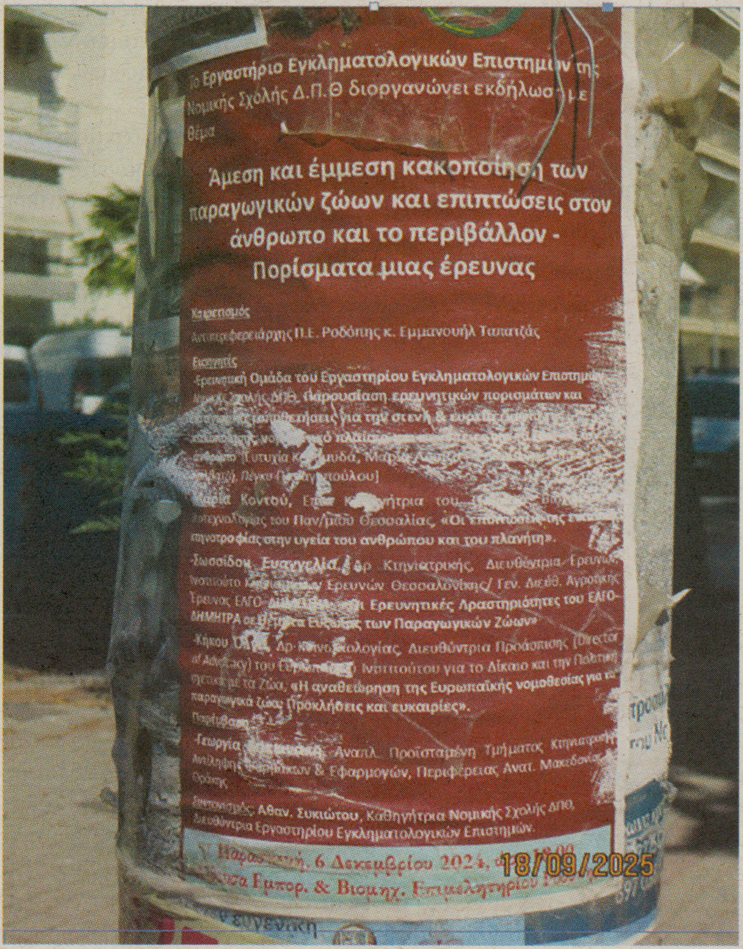

Το Εργαστήριο Εγκληματολογικών Επιστημών της Νομικής Σχολής Δ.Π.Θ διοργανώνει εκδήλωση με θέμα

Άμεση και έμμεση κακοποίηση των παραγωγικών ζώων και επιπτώσεις στον άνθρωπο και το περιβάλλον - Πορίσματα μιας έρευνας

Συντονισμός: Αθαν. Συκιώτου, Καθηγήτρια Νομικής Σχολής ΔΠΘ, Διευθύντρια Εργαστηρίου Εγκληματολογικών Επιστημών.

Παρασκευή, 6 Δεκεμβρίου 2024

Εμπορ. & Βιομηχ. Επιμελητηρίου

18/09/2025

Από νόμους κι αστυνόμους έχουμε πάντως υπεραφθονία

Τι να πει κάποιος, πάλι, συνολικότερα για το κουλουβάχατο της υπόθεσης του ΟΠΕΚΕΠΕ, όταν οι γνωστοί κομματικοί επιτήδειοι, προκειμένου να καλύψουν τα ανύπαρκτα ή μικρότερα κοπάδια τους, σκέφτονταν χαριτολογώντας, μήπως πρέπει να κάνουν εισαγωγή ευλογιάς; Άραγε είναι, απλά, ζήτημα κλασσικής διαφθοράς, διαμοιρασμού των ευρωπαϊκών κονδυλίων σε ημετέρους, συγγενείς και ψηφοφόρους; Μήπως οι επιτήδειοι που τοποθετούνται στις θέσεις κλειδιά από τις εκάστοτε πολιτικές ηγεσίες με την κάλυψη της εξαρτώμενης και υπόλογης στις πολυεθνικές και ευρωπαϊκές βιομηχανίες, ευρωπαϊκής γραφειοκρατίας, βρίσκονται σε αυτά τα πόστα ακριβώς για να αποτρέψουν οποιαδήποτε απόπειρα σοβαρής παραγωγικής συγκρότησης;

Όσο για την πρωτοφανή λειψυδρία και ανομβρία, πάρθηκαν κάποια μέτρα από το ΔΠΘ Ξάνθης. Θα καταγραφούν και καταμετρηθούν όλα τα υπόγεια ύδατα, ενώ θα καταγράφονται ακόμη πιο σχολαστικά τα ύψη της βροχής σε διάφορες περιοχές κλπ. Πολύ πρωτότυπο! Άλλο να το βιώνεις καθημερινά, έτσι ασυνείδητα κι άλλο να το βλέπεις σε ένα επιστημονικό διάγραμμα με χ, ψ κι ω.

Είναι σαν να ανακαλύπτεις ένα νέο νόημα μέσα στις στατιστικές, που περιλαμβάνουν κι εσένα. Βέβαια, γνωρίζουμε εδώ και δεκαετίες, ότι η επιστήμη έχει την τεχνολογία. Αν θέλει, μπορεί να διαλύσει τα βροχοφόρα σύννεφα κι αν θέλει, πάλι, μπορεί να κάνει το αντίθετο. Πώς το λένε; Δίκοπο μαχαίρι η γνώση! Και συνεχίζει με το πώς μπορείς να χρησιμοποιήσεις ένα μαχαίρι! Κανένα τέτοιου επιστημονικού τύπου μαχαίρι πάντως, δεν επιλέχθηκε να χρησιμοποιηθεί, για παράδειγμα, όταν η καταστροφική καταιγίδα Daniel σάρωσε την Θεσσαλία.

Μα και τι είναι το ΔΠΘ πια και θα έπρεπε να απαντήσει σε όλα αυτά;

Γιατί να χρειάζεται μια πιο επιστημονική προσέγγιση σε όλα αυτά τα ερωτήματα και πολλά άλλα, που κυκλοφορούν στον πληθυσμό και συχνά αγγίζουν τα όρια της δυσφήμησης και της συκοφαντίας; Υπάρχει η οργανωμένη πολιτεία, οι υπεύθυνες αρχές για να μιλήσουν. Μετά οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι, οι οικονομικοί αναλυτές, οι manager επιχειρήσεων, οι επικοινωνιολόγοι και άλλοι διαμορφωτές της κοινής γνώμης. Όλοι αυτοί, κατά κανόνα σπουδαγμένοι άνθρωποι είναι. Κι αν ακόμη δεν καταφέρουν να δώσουν απαντήσεις, μπορούν να διαδοθούν ακόμη χειρότερες φήμες, να ξεχαστούν, να στρέφεται διαρκώς αλλού η προσοχή. Άλλη είναι η δουλειά του πανεπιστημίου. Και ο κύριος πρύτανης τι φταίει δηλαδή; Στο τέλος-τέλος, είναι σαν να κατηγορείς έναν οικονομολόγο πρύτανη της Αθήνας για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης ή της τράπεζας της Ελλάδας, ή τα πανεπιστήμια και το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας για τα χάλια της!

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ

Μέσα σε αυτό το δυσοίωνο φυσικό-κοινωνικό περιβάλλον, που έχει διαμορφωθεί στη βορειοανατολική ελλαδική επικράτεια, για τον σταδιακό έλεγχο της οποίας ερίζουν τουλάχιστον άλλες δύο κρατικές οντότητες και παρά το υπόγειο χρήμα που κυκλοφορεί για αυτό το λόγο, η ορεινή Ροδόπη, ειδικά η νοτιοανατολική, παραμένει μια από τις φτωχότερες περιοχές της Ευρώπης. Στην πιο φτωχή επαρχία της Ευρώπης, λοιπόν, όπου και βρίσκονται τα κοιτάσματα χρυσού και άλλων ονομαζόμενων σπάνιων γαιών, που έχουν γίνει περιζήτητες μετά την όξυνση των πολεμικών και γεωπολιτικών ανταγωνισμών των μεγάλων δυνάμεων, επανήλθε το θέμα της μεταλλευτικής εξορυκτικής βιομηχανίας.

Επανειλημμένα, για περισσότερα από 20 χρόνια, σύσσωμοι οι κάτοικοι και φορείς της περιοχής, αλλά και ολόκληρης της Θράκης, εναντιώθηκαν με σαφήνεια και αποφασιστικότητα σε αυτό το είδος ανάπτυξης, που θα καταστρέψει ολοκληρωτικά το ήδη καταπονημένο περιβάλλον τους. Παρ' όλα αυτά οι επίδοξοι χρυσοθήρες δεν έπαψαν για πολλά χρόνια, να διατηρούν γραφεία και εγκαταστάσεις στην περιοχή, πληρώνοντας υπαλλήλους σε μια εποχή που όλες οι πολυεθνικές κάνουν απολύσεις σε αχρείαστο προσωπικό.

Αυτή τη φορά γίνονται ακόμη πιο γενναιόδωροι όσον αφορά το μοίρασμα χρημάτων. Αναφέρθηκε ότι θα χρηματοδοτούν με 10 εκατομμύρια το χρόνο τους δήμους Αλεξανδρούπολης και Κομοτηνής. Επίσης, κάνουν δωρεά 850.000 ευρώ στο ΔΠΘ, για εφτά συμβάσεις εργασίας, στις οποίες συμμετέχουν δεκάδες καθηγητές του.

Βέβαια, δωρεά με σύμβαση εργασίας ακούγεται κάπως παράταιρο. Ας υποθέσουμε, ότι έχει να κάνει με τη σύνδεση της παραγωγής με τα πανεπιστήμια και την ανάγκη αυτοχρηματοδότησης τους. Φαντάσου να συγκεντρώναμε κι εμείς ένα κεφάλαιο, να κάναμε μια εταιρία, funds καλύτερα και να πηγαίναμε σε ένα γερμανικό ή γαλλικό πανεπιστήμιο και να τους λέγαμε, σας χρηματοδοτούμε για να προωθήσετε την εξόρυξη γερμάνιου και γάλιου. Αφού ονομάστηκαν έτσι αυτά τα στοιχεία του περιοδικού πίνακα σίγουρα θα αφθονούν στα μέρη σας! Ή σε ένα πανεπιστήμιο στην Ελβετία κάτι αντίστοιχο, να βγει μια μελέτη που να επιτάσσει να γίνουν εξορύξεις χρυσού, γιατί σύμφωνα με όλα τα δεδομένα υπάρχουν τεράστια αποθέματα!

Άνδρες και γυναίκες χρυσοθήρες στο Auburn Ravine Στην κομητεία Placer της Καλιφόρνια, το 1852.

Και επιτέλους αναδεικνύεται το έργο του καινοτόμου πρύτανη, που δυσανασχετεί με την τυραννία της πλειοψηφίας, μιας και δεν μπορεί να αντιληφθεί το μεγαλόπνοο όραμα του για την παραγωγική ανασυγκρότηση της περιοχής.

Τι τα θέλουμε τα ρημάδια τα δάση, αφού δεν παράγουν κάτι;

Ακόμη και το οξυγόνο που βγάζουν την μέρα, ανταγωνίζεται το διοξείδιο που παράγουν την νύχτα, συμβάλλοντας στο φαινόμενο του θερμοκηπίου, όπως άλλωστε κι αυτά τα άτιμα τα ζώα!

Μπορούμε να καινοτομήσουμε. Να φυτέψουμε λεφτόδεντρα. Ανεμογεννήτριες, φωτοβολταϊκά, καλώδια και αγωγούς που θα πηγαινοφέρνουν ενέργεια, λίμνες και υδάτινα φράγματα, όπου θα ανεβοκατεβαίνει το νερό ανάλογα με το αν μας περισσεύει ή μας λείπει ενέργεια, λειτουργώντας σαν μπαταρία! Θα θάβουμε στις μαύρες τρύπες το διοξείδιο του άνθρακα! Χρυσός και σπάνιες γαίες θα αναβλύζει από τα χώματα και τα νερά μας! Ο βορειοανατολικός άνεμος θα παίρνει τη χρυσόσκονη και θα την ταξιδεύει σε όλο το Αιγαίο! Είναι όμορφα σου λέω…

Κατά τα άλλα το πανεπιστήμιο συνεχίζει να φωτίζει!!!

Αδάμαστη Συνείδηση

Διαδρομές
Μνήμης

Αναρχικοί και Αποικιοκρατία

(Βαδίζοντας) εμπρός με μια ματιά προς τα πίσω
Δεν υπάρχει κανένα μέρος
σαν το σπίτι στη γη των ιθαγενών
Ελευθερία (δια)φωτισμένη από τον Νέο Κόσμο
Είκοσι τέσσερις ώρες για αυτό που θέλουμε

Η Πρωτομαγιά τιμά τους αναρχικούς της εξέγερσης της πλατείας του Χέιμαρκετ του Σικάγο που εκτελέστηκαν δι’ απαγχονισμού από την Πολιτεία του Ιλινόις το 1887, επειδή συμμετείχαν στον αγώνα για την οκτάωρη εργασία.

Δύο χρόνια πριν από την εκτέλεσή τους, οι αναρχικοί του Σικάγο είχαν τιμήσει μερικούς από τους κοινωνικούς επαναστάτες που μαρτύρησαν πριν από αυτούς, συμπεριλαμβανομένου του Louis Riel (Λούι Ρίελ), ηγέτη του λαού Métis (Μετί).

Ο Riel εκτελέστηκε από το καναδικό κράτος το 1885 για προδοσία, παρά το γεγονός ότι ήταν τότε Αμερικανός πολίτης και είχε γεννηθεί στο μέρος που είναι τώρα το Γουίνιπεγκ δύο δεκαετίες πριν από την γέννηση της ίδιας της χώρας του Καναδά.

Μια εκδήλωση μνήμης στο Σικάγο τον Νοέμβριο του 1885 απέτισε «φόρο τιμής στους μάρτυρες ήρωες υπέρ της ανθρώπινης ελευθερίας, Julius Lieske (Γιούλιους Λίσκε) και Louis Riel», ανέφερε το αναρχικό περιοδικό του Albert Parson «***The Alarm***».

Οι μελλοντικοί μάρτυρες αναρχικοί August Spies (Αύγουστος Σπάις) και Parsons μίλησαν για την περίσταση, όπως και ο μελλοντικά συγκατηγορούμενος τους Samuel Fielden, ο οποίος συνέκρινε τον Riel με τον διαβόητο Αμερικανό ακτιβιστή για την κατάργηση της δουλείας John Brown (Τζον Μπράουν).

«Υπάρχει ανάγκη από τέτοιους επαναστάτες σήμερα», ισχυρίστηκε ο Fielden.

Το περιοδικό «***The Alarm***» παρέφρασε τον Parsons και άλλους ομιλητές λέγοντας ότι «*Στη μοίρα αυτών των μαρτύρων θα μπορούσαμε όλοι να διαβάσουμε το δικό μας μέλλον στα χέρια εκείνων που εκμεταλλεύονται και υποδουλώνουν τους συνανθρώπους τους*».

Εκ των υστέρων, αυτό αποδείχθηκε μια δυστυχώς ακριβής περίπτωση διορατικής σκέψης.

Δεν ήταν επίσης η πρώτη φορά που οι αναρχικοί του Σικάγο είχαν ασχοληθεί με τους αγώνες των ιθαγενών λαών ή με τον χαρακτήρα της αποικιοκρατίας. Οι σύντροφοι του Σικάγο είχαν άμεση σύνδεση με την εξέγερση των Μετί μέσω του ιδίου του Honoré Jaxon (Ονορέ Τζάκσον), γεννημένου σε ευρωκαναδική οικογένεια, ο οποίος είχε προσκληθεί από τους Μετί να συμμετάσχει στην αντίσταση με την ιδιότητα του γραμματέα. Αφού το έσκασε από ένα άσυλο φρενοβλαβών στον Καναδά, ο Τζάκσον τελικά έφτασε στο Σικάγο και εκεί εντάχθηκε στο εργατικό κίνημα.

Το περιοδικό «***The Alarm***» είχε ήδη δημοσιεύσει άρθρα για την αντίσταση όπως αυτή λάμβανε χώρα το 1885. Οι αναρχικοί του Σικάγο ήταν αναμφισβήτητα υπέρ της πλευράς των Μετί στον αγώνα.

«*Αγωνίζονται να διατηρήσουν τα σπίτια τους, τα οποία επιδιώκουν να τους στερήσουν οι νόμοι και οι απάτες του σύγχρονου καπιταλισμού*», θα μπορούσε κάποιος να διαβάσει στο «***The Alarm***», «*Είθε τα έμπιστα τουφέκια και η σταθερή τους στόχευση να κάνουν τους κλέφτες να φάνε τη σκόνη τους*».

Ένα χρόνο πριν από αυτό, το «***The Alarm***» είχε ήδη καταστήσει σαφή τη θέση του σχετικά με την αυτονομία των ιθαγενών.

«Αφημένος στην ελεύθερη ύπαρξη του, αφημένος στην άσκηση της ελεύθερης βούλησης και της προσωπικής ελευθερίας - αναρχίας - ο κόκκινος άνθρωπος θα ήταν ζωντανός και θα ευημερούσε, ζώντας ειρηνικά και συντροφικά με τους Καυκάσιους αδελφούς του».

Παρά την μικρή αναφορά στο θέμα «Ινδιάνοι υπό εξαφάνιση», η στάση αυτών των μη ιθαγενών αναρχικών σχετικά με την αυτονομία των ιθαγενών ήταν πέρα από κάθε αμφισβήτηση. Ήταν σωστό οι ιθαγενείς λαοί να διατηρήσουν τη γη και την ελευθερία τους. Η εισβολή των αποίκων και μετέπειτα της ιδιωτικής ιδιοκτησίας ήταν μια μάστιγα, όχι μόνο για κάθε Αμερικανό εργάτη, αλλά και για τις ιθαγενείς κοινότητες και άτομα.

Βαδίζοντας εμπρός με μια ματιά προς τα πίσω

Η προσοχή, σε κάθε περίπτωση –καλή ή κακή–, στους ιθαγενείς λαούς και στον χαρακτήρα του αποικισμού δεν ήταν τομέας μόνο των αναρχικών του Σικάγο. Ο Ονορέ Τζάκσον, πριν φτάσει στο Σικάγο, είχε συναντήσει τον αναρχικό Τσαρλς Λι Τζέιμς στο Ο’ Κλερ του Ουισκόνσιν.

Στη συζήτησή τους, ο Τζέιμς βασίστηκε «στη στρατιωτική του ανάγνωση για μια αξιοσημείωτα διορατική συζήτηση σχετικά με τις τακτικές που, σε περίπτωση επανεκκίνησης του αγώνα των Μετί, θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν εποικοδομητικά από έναν λαό αδύναμο μεν σε αριθμό, αλλά που διαθέτει την ευκολία της μετακίνησης που αναπτύχθηκε από τη νομαδική ζωή», σύμφωνα με την αφήγηση του Τζάκσον.

Ο Τζέιμς, στην πραγματικότητα, ήταν αυτός που στη συνέχεια κανόνισε την επαφή του Τζάκσον με τον Άλμπερτ Πάρσονς στο Σικάγο.

Στο φυλλάδιό του του 1886 «***Anarchy: A Tract for the Times***», [Αναρχία: Ένα φυλλάδιο για τους Times], ο Τζέιμς έγραψε ότι «***οι κυβερνήσεις δεν είναι ένας καθολικός θεσμός***», προσθέτοντας ότι «***πολλά πρωτόγονα έθνη υπάρχουν χωρίς αυτές***».

«*Ένα από αυτά είναι οι Εσκιμώοι*», είπε ο Τζέιμς, «*αλλά υπάρχουν και πολλά άλλα*».

Εκτός από τη χρήση ενός ακατάλληλου εξωνύμου για τους Ινουίτ, ο Τζέιμς ισχυρίστηκε επίσης ότι ήταν πιο έξυπνοι και πολιτισμένοι από άλλους ιθαγενείς λαούς που έχουν κυβερνήσεις.

Συνέχισε υποστηρίζοντας, μέσω γενίκευσης και αδικίας, ότι οι «άγριοι» είναι «πολύ πολεμοχαρείς, συχνά ζουν από ανθρώπινες σάρκες, μέσω δουλεμπορίου ή λεηλασίας», ότι οι ιθαγενείς βρίσκονται πιο πίσω στο χρονοδιάγραμμα της «προόδου του πολιτισμού».

Ωστόσο, ο Τζέιμς έτρεφε λίγες αυταπάτες για την ιστορία του αμερικανικού κράτους. Πρότεινε ότι ο αναγνώστης του θα έπρεπε να συνεχίσει διαβάζοντας βιβλία και άρθρα που καταδεικνύουν ότι «η κυβέρνησή μας, όπως και άλλες, προέκυψε από τον πόλεμο και την καταπίεση· ότι οργανώθηκε για να εκδιώξει τους Ινδιάνους, να υποδουλώσει τους νέγρους και να εμποδίσει άλλους να μοιραστούν τα λάφυρα· ότι για εκατό χρόνια η σημαία μας απολάμβανε την τιμή να είναι η μόνη που ενθάρρυνε την ανάπτυξη και την επέκταση της δουλείας· και ότι από τότε που αυτό το καταραμένο κακό καταργήθηκε (επειδή δεν ταίριαζε στους βόρειους καπιταλιστές τόσο καλά όσο η ενοικιαστική γεωργία), η ίδια σημαία είναι κάτοχος της περήφανης εξαίρεσης ότι είναι η μόνη υπό την οποία αυξάνεται η γαιοκτησία».

Ένα από τα βιβλία που πρότεινε ο Τζέιμς ήταν το «Ένας αιώνας ατιμίας» της Έλεν Χαντ Τζάκσον του 1881, ένα βιβλίο που αργότερα θα παραθέσει και η αναρχική Έμιλι Τζ. Τέιλορ από το Σικάγο το 1901 σε ένα άρθρο για το αναρχικό περιοδικό «***Discontent***» [Δυσαρέσκεια], το οποίο είχε έδρα την [στμ. Αναρχική] Αποικία Χόουμ (Home Colony) στην πολιτεία της Ουάσινγκτον.

«*Οι Ινδιάνοι ισχυρίζονταν πάντα ότι το ψεύδος, η απιστία και η ανεντιμότητα χαρακτηρίζουν όλες τις συναλλαγές της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών μαζί τους*», έγραψε η Τέιλορ.

Ωστόσο, θεώρησε επίσης σκόπιμο να επαινέσει, στο ίδιο άρθρο, τον αποικιακό αξιωματούχο Τόμας Τζέφερσον και να αναφερθεί στους δικούς της ιδεολογικούς συγγενείς ως «αναρχικούς του Τζέφερσον».

Προφανώς, η Τέιλορ, παρά τις συμπάθειές της για τους αυτόχθονες πληθυσμούς και την προσοχή της στις αμερικανικές αποικιακές θηριωδίες, δεν γνώριζε ή δεν ανησυχούσε για την ρητή έκκληση του Τζέφερσον για δολοφονικές εκκαθαρίσεις των αυτόχθονων πληθυσμών, για να μην αναφέρουμε την σαφώς μη... αναρχική θέση του αρχηγού κράτους ή την παράδοξη φύση οποιουδήποτε λεγόμενου Τζέφερσονιανού αναρχισμού ή οποιουδήποτε αναρχικού πατριωτισμού υπέρ των αμερικανικών παραδόσεων.

Ωστόσο, η ανοησία της και η ανοησία του Τζέιμς σε αυτές τις περιπτώσεις αγγίζει μονάχα την επιφάνεια αυτής της άλλης πλευράς της αμερικανικής αναρχικής κριτικής για την αποικιοκρατία, δηλαδή την αμερικανική αναρχική περιφρόνηση προς τους αυτόχθονες πληθυσμούς, όπως επιδεικνύεται, για παράδειγμα, από άλλους συγγραφείς που σχετίζονται με την Αποικία Χόουμ (Home Colony).

Δεν υπάρχει κανένα μέρος σαν το σπίτι στην γη των ιθαγενών

Ο Jay Fox, ο οποίος ήταν μάρτυρας στη βομβιστική επίθεση στο Haymarket του Σικάγο πριν συμμετάσχει ενεργά στον αποικισμό, υπό την αιγίδα της Πολιτείας της Ουάσινγκτον, των εδαφών των λαών που μιλούσαν τη γλώσσα Lushootseed, έγραψε ένα άθλιο ρατσιστικό άρθρο με τίτλο «*Πολιτισμένος ή άγριος;*» («Civilized or Savage?») σε ένα τεύχος του 1914 του περιοδικού της Τακόμα «***Why?***» («Γιατί;»).

Το Κράτος ιδρύθηκε με βάση το «*βάρβαρο, άγριο ένστικτο*», ισχυρίστηκε ο Fox. «*Ο πόλεμος είναι η απόλαυση του άγριου, συχνά το μόνο μέσο διαβίωσής του*», συνέχισε, όπως μόνο ένας πραγματικός αδαής και σοβινιστής Αμερικανός θα μπορούσε να υποστηρίξει. Το γεγονός ότι ο Fox στη συνέχεια θα εγκατέλειπε τις αναρχικές αντιλήψεις για τον κρατικό σοσιαλισμό δεν αποτελεί παρηγοριά.

Σε ένα τεύχος του περιοδικού «***Discontent***» της Home Colony το 1900, ο Χένρι Άντις, αναρχικός από το Πόρτλαντ του Όρεγκον, ντρόπιασε τους σημερινούς ανίδεους χίπστερ της πόλης του σε ένα άρθρο με τίτλο «Αγριότητα και Αναρχία» (Savagery and Anarchy). Ανησυχώντας ότι οι μη αναρχικοί συνέδεαν την αναρχία με τους αναρχικούς που ήθελαν «να ζήσουν σαν τους Ινδιάνους» και «να επιστρέψουν στην αγριότητα», ο Άντις ήταν πολύ χαρούμενος που καθησύχασε τους αναγνώστες του ότι αυτό δεν ίσχυε στην πραγματικότητα. Παραδεχόμενος ότι ορισμένοι αναρχικοί είχαν επισημάνει τη μεγαλύτερη ευτυχία και ελευθερία που βρίσκονταν μεταξύ των αυτόχθονων λαών, ο Άντις αντέτεινε ότι όποια και αν είναι η αλήθεια πίσω από αυτούς τους ισχυρισμούς, δεν γνώριζε κανέναν που «πραγματικά επιθυμεί να ακολουθήσει τον άγριο τρόπο ζωής ή να δει μια γενική επιστροφή στην αγριότητα». Η «πρόοδος» και ο «πολιτισμός» δεν οφείλονταν όλα στον κρατικό νόμο, έγραψε ο Άντις. Ισχυρίστηκε ότι «αντί για μια φυλή άγριων, θα είχαμε στην Αναρχία μια φυλή με λάτρεις της τέχνης και παραγωγούς τέχνης», σαν να μην είχαν οι ιθαγενείς τις δικές τους καλλιτεχνικές και πολιτιστικές πρακτικές. «Στην Αναρχία θα απολαύσουμε μεγαλύτερη ελευθερία, ή τουλάχιστον μεγαλύτερο ελεύθερο χρόνο, από ό,τι είναι δυνατό στην άγρια ζωή, επειδή η παραγωγή θα είναι πολύ μεγαλύτερη», πρόσθεσε ο Addis, αποτυγχάνοντας να δει ότι η μεγαλύτερη παραγωγή θα μπορούσε επίσης να οδηγήσει σε μεγαλύτερο μόχθο, για να μην αναφέρουμε την καταστροφή της βιόσφαιρας.

Στο ίδιο τεύχος του «***Discontent***», η αναρχική M. Holmes από το Σικάγο Lizzie, η οποία κάποτε ήταν βοηθός συντάκτρια του Albert Parsons στο περιοδικό «***The Alarm***», έκανε έναν ψευδή ισχυρισμό, χειρότερο ακόμη και από αυτόν που έκανε ο Addis, όταν ισχυρίστηκε ότι «*οι άγριοι δεν είχαν περισσότερη ιδέα για την ίση ελευθερία και την προσπάθεια να τη διατηρήσουν, από ό,τι οι σημερινοί λάτρεις της κυβέρνησης*».

Αν και υπήρχαν αναρχικοί που συνδέονταν με την Home Colony, όπως ο James F. Morton Jr., ο οποίος μίλησε κατά του ρατσισμού γενικά, ή ο Andrew Klemenčič που έγραψε επιστολή απάντησης στην Home υποστηρίζοντας την αυτονομία των Χαβανέζων ιθαγενών (Kānaka Maoli), υπήρχαν και εκείνοι που εξέφραζαν αντι-ιθαγενή συναισθήματα, καθιστώντας ασυνεπή τη συνολική στάση της Home για τον ρατσισμό. Ίσως αυτό να μην προκαλεί μεγάλη έκπληξη, δεδομένης της ύπαρξης της Home ως «προϊόντος» αποικιοκρατίας και ως εταιρείας σύμφωνα με τους νόμους της Πολιτείας της Ουάσινγκτον, με άτομα στην αποικία να ζουν με «ατομικιστική» και όχι «κομμουνιστική» μορφή, όπως διαφημιζόταν στις σελίδες των περιοδικών της Home.

Οι αναρχικοί άποικοι της Ουάσινγκτον φαινόταν να έχουν ελάχιστη έως καθόλου συνείδηση του ρόλου τους ως εισβολείς –και όχι ως απλοί κατασκευαστές σπιτιών–, και να μην έχουν καμία επίγνωση ότι ο αποικιακός καπιταλισμός δεν μπορεί να αποφευχθεί για πολύ, αλλά πρέπει να αντιμετωπιστεί εξαρχής, πρόσωπο με πρόσωπο ως πραγματικός εχθρός.

Η Ελευθερία Φωτισμένη από τον Νέο Κόσμο

Οι αναρχικοί του Παλαιού Κόσμου, ακόμη και εκείνοι που ήρθαν να ζήσουν για ένα διάστημα στην Αμερική, επέδειξαν επίσης αντιφατικές σκέψεις για την αποικιοκρατία και τους αυτόχθονες λαούς, όπως και οι αμερικανικής καταγωγής ομόλογοί τους.

Ο Αγγλος πρωτο-αναρχικός William Godwin είχε γράψει το 1793, ότι «λίγο καλό μπορεί να αναμένεται από οποιοδήποτε είδος αναρχίας που θα έπρεπε να επιβιώσει, για παράδειγμα, μεταξύ των Αμερικανών άγριων».

Ο Γάλλος εξόριστος και πρωτο-αναρχικός Joseph Déjacque, μόλις έφτασε στις Ηνωμένες Πολιτείες, είχε γράψει κατά της δουλείας και του αποικισμού στο περιοδικό του «***Le Libertaire***», αλλά μαζί του επέμειναν, όπως και με άλλους Αμερικανούς αναρχικούς, ένας ορισμένος σοβινισμός και μια ιδιαίτερη προοπτική της δυτικής προόδου, ακόμη και όταν επέκρινε τις αποικιακές πρακτικές και επαινούσε τους αυτόχθονες λαούς.

«*Μια σοσιαλιστική εποχή*» θα είχε κερδίσει τους ιθαγενείς υπέρ της «*γεωργικής και βιομηχανικής παραγωγής· θα τους είχε φέρει, μέσω της έλξης της ελεύθερης και γόνιμης εργασίας, στην καθολική πανανθρώπινη αλληλεγγύη*», ισχυρίστηκε ο Déjacque σε ένα άρθρο του 1860.

Την ίδια χρονιά ένας άλλος συγγραφέας, ονόματι F. Girard, έγραψε ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ***Le Libertaire*** σχετικά με τη βιαιότητα του αποικιοκρατίας. Ο Girard σημείωσε, ότι «*όπου κι αν εξαπλώθηκε ο πολιτισμός σε όλο τον κόσμο, ήταν πάντα με τον σταυρό ή τη Βίβλο στο ένα χέρι και με το σπαθί ή το τουφέκι στο άλλο, πατώντας στο αίμα και σκορπίζοντας πτώματα στον δρόμο από τον οποίο πέρασε*».

Αυτό συνέβη επτά χρόνια πριν ο κρατιστής σοσιαλιστής Καρλ Μαρξ, στο magnum opus του, γράψει για τον αποικισμό και την πρωταρχική συσσώρευση, και πώς «*το κεφάλαιο στάζει από την κορυφή ως τα νύχια, από κάθε πόρο, με αίμα και χώμα*».

Ο αντίπαλος του Μαρξ, ο Ρώσος αναρχικός Μιχαήλ Μπακούνιν, παρά τις δηλώσεις του προς υποστήριξη της αυτοδιάθεσης όλων των λαών, στα «*Γράμματα για τον Πατριωτισμό*» του 1869 αποκάλεσε τους ιθαγενείς λαούς της Αρκτικής «άθλιους» και αναρωτιώταν «τι θα μπορούσε να είναι πιο άθλιο και λιγότερο ανθρώπινο» από την ύπαρξη ενός ιθαγενούς της Αρκτικής.

Το γαλλόφωνο ελβετικό αναρχικό περιοδικό «***Le Révolté***» δημοσίευσε το 1884 ένα άρθρο με τίτλο «Nos Colonizations» [οι Αποικίες μας], στο οποίο υποστηρίχθηκε ότι «*Κανένας λαός δεν έχει το δικαίωμα να καταπιέζει έναν άλλον· ας τακτοποιήσει ο καθένας το σπίτι του όπως κρίνει κατάλληλα*».

Ωστόσο, το άρθρο ισχυρίστηκε επίσης λανθασμένα, ότι «*ο εργάτης δεν έχει τίποτα να κερδίσει από αυτές τις λεγόμενες κατακτήσεις του πολιτισμού*», επισκιάζοντας μερικά πολύ σημαντικά πράγματα όπου οι Ευρωπαίοι εργάτες είχαν στην πραγματικότητα να κερδίσουν από τον αποικισμό του Νέου Κόσμου, δηλαδή, φθηνότερη γη και μια νέα ζωή.

Την ίδια χρονιά, ο κρατιστής σοσιαλιστής Φρίντριχ Ένγκελς δημοσίευσε το βιβλίο του, το οποίο είχε επιρροές από την Αμερική και τους Αυτόχθονες, με τίτλο «***Der Ursprung der Familie, des Privateigenthums und des Staats***» [Η προέλευση της οικογένειας, της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και του κράτους], το οποίο δεν μεταφράστηκε στα αγγλικά παρά μόνο το 1902, με τίτλο «The Origin of the Familie, Private Property and the State» και εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο Charles H. Kerr & Company του Σικάγο.

Το 1886, η εξεγερμένη της Παρισινής Κομμούνας που έγινε αναρχική, η Λουίζ Μισέλ, δημοσίευσε τα «Απομνημονεύματα» της, στα οποία σχολίαζε την αναγκαστική εξορία της στο νησί Κανάκι [στμ. εννοεί τη Νέα Καληδονία, την οποία η αυτόχθονες ονομάζουν Κανάκι] και την υποστήριξή της στην αντίσταση των Αυτόχθονων, η οποια ξέσπασε κατά τη διάρκεια της παραμονής της εκεί. «Λοιπόν, ναι, όσοι με κατηγόρησαν, την εποχή της εξέγερσης, ότι ευχόμουν [για τους Κανάκ] την κατάκτηση της ελευθερίας τους, είχαν δίκιο», παραδέχτηκε η Μισέλ. «Ας τερματίσουμε την ανωτερότητα που εκδηλώνεται μόνο με την καταστροφή!» Παρ' όλα αυτά, η Μισέλ διατήρησε και προοδευτικές στάσεις, καθώς και απαισιοδοξία σχετικά με την ικανότητα των Κανάκ να νικήσουν τους Γάλλους και να διατηρήσουν τον πολιτισμό των Κανάκ χωρίς να τον αναμίξουν με αυτόν των Γάλλων. Δεν έλαβε υπ' όψη, ότι οι ευρωπαϊκές της αντιλήψεις για τη βελτίωση θα μπορούσαν να είναι ο εχθρός του καλού και ότι οι ιθαγενείς λαοί θα μπορούσαν να είναι πιο επίμονοι από ό,τι είχε σκεφτεί.

Είκοσι τέσσερις ώρες για αυτό που θα κάνουμε

Σήμερα, η Πρωτομαγιά θεωρείται ότι έχει να κάνει αποκλειστικά με την αξιοπρέπεια της εργασίας, αλλά οι αναρχικοί του Σικάγο Χέιμαρκετ ήταν λίγο πιο διορατικοί από αυτό, αντιπαρατιθέμενοι στον αποικισμό και την εκμετάλλευση της γης, και όχι μόνο αντιπαρατιθέμενοι στην εργασία. Η οκτάωρη ημέρα ήταν ένα κομματάκι, και με τις δύο έννοιες της λέξης, τη θετική και την αρνητική, στο δρόμο για φωτεινότερες μέρες και έναν διαφορετικό τρόπο ζωής. Ο αγώνας δεν ήταν απλώς να δουλεύουμε λιγότερο, αλλά τελικά να μην δουλεύουμε καθόλου. Ο στόχος δεν ήταν απλώς να καταλάβουμε τον χώρο δουλειάς, αλλά να ανακτήσουμε τη γη και την ελευθερία.

Ακόμα και ορισμένοι από τους σημερινούς αναρχικούς εξακολουθούν να μην αντιμετωπίζουν τον αποικισμό και τους αγώνες των ιθαγενών λαών με ενδελεχή τρόπο. Είναι πολύ απασχολημένοι με το να μειώνουν την αναρχία σε μια απλή αισθητική, να βάζουν ένα κόκκινο και μαύρο «μπάλωμα» στη στολή ενός στρατιώτη ευρωπαϊκού κράτους και να το αποκαλούν αναρχικό πραγματισμό.

Αντίθετα, η Emily G. Taylor από το Σικάγο, ασκώντας κριτική στον αμερικανικό μιλιταρισμό, είχε κάποτε ρωτήσει, με αρχαϊκή πλέον γλώσσα, «*Τι κάνει κάποιον τον πιο άγριο, η κουβέρτα ή η στολή;*»

Ενώ είναι σωστό να γιορτάζουμε τις στιγμές που οι ιστορικοί αναρχικοί αντιμετώπισαν τον καπιταλισμό και την αποικιοκρατία, δεν είναι ποτέ αργά να παραδεχτούμε τα λάθη των προκατόχων μας (και των συγχρόνων μας), είτε αυτά αφορούν την αποικιοκρατία, είτε αφορούν οτιδήποτε άλλο, και η αντιμετώπισή τους είναι ο μόνος τρόπος για να προχωρήσουμε πραγματικά μπροστά.

Η Αμερικανίδα αναρχική Βολταιρίν ντε Κλερ, στον επιμνημόσυνο λόγο της στο Χέιμαρκετ το 1901 στο Σικάγο, παραδέχτηκε με θάρρος ότι κατά τη στιγμή των τραγικών γεγονότων, θεωρούσε τους αναρχικούς ένοχους και πίστευε ότι έπρεπε να απαγχονιστούν, αλλά με την πάροδο του χρόνου έμαθε από το λάθος της και αγκάλιασε τον αγώνα τους. Επανέλαβε αυτό το είδος ταπεινότητας σε ένα άρθρο του 1912 όπου περιέγραφε το έργο της στο Σικάγο, δίπλα στον παλιό επαναστάτη Ονορέ Τζάκσον, για να συγκεντρώσει υποστήριξη για τη Μεξικανική Επανάσταση και τους αναρχικούς πρωταγωνιστές της. Το αναρχικό κίνημα δεν έκανε αρκετά προς αυτή την κατεύθυνση, κατά την εκτίμησή της.

«*Εγώ που γράφω έχω φταίξει όσο και όλοι*», αντίτεινε, «*ας αποβάλω την ευθύνη μου προκαλώντας σας να αφυπνιστείτε τώρα*».

Μπορούμε να μάθουμε πολλά από την ταπεινότητα συντρόφων όπως η ντε Κλερ και να προχωρήσουμε αναγνωρίζοντας και διορθώνοντας τα λάθη που έχουμε κάνει πίσω στο χρόνο.

Για την εκατονταετηρίδα της υπόθεσης Haymarket το 1986, ο κοινωνικός επαναστάτης του Σικάγο Franklin Rosemont, προς μεγάλη του τιμή, δημοσίευσε το απίστευτο και ανεκτίμητο «***Haymarket Scrapbook***», αναβιώνοντας τις συνδέσεις μεταξύ των αναρχικών του Σικάγο και των αγώνων των ιθαγενών και των μαύρων λαών, για μερικούς από τους οποίους υπάρχει αναφορά σε αυτό το άρθρο.

Δύο χρόνια νωρίτερα, ο σεβαστός ιστορικός του αναρχισμού Paul Avrich είχε δημοσιεύσει το magnum opus του, «***Η τραγωδία του Haymarket***», ένα ογκώδες και εμπνευσμένο κείμενο που είναι και ευανάγνωστο, και σχετικό.

Καθώς η κρατική καταστολή στην Αμερική κλιμακώνεται αυτή τη στιγμή στο πλαίσιο των αυξημένων δολοφονικών επιθέσεων εναντίον των ιθαγενών της Παλαιστίνης, και καθώς η ίδια η σκέψη μετατρέπεται ξανά σε έγκλημα, όπως συνέβη εναντίον των αναρχικών του Haymarket του Σικάγο, το έργο της μετατροπής της ιστορίας σε ένα πρακτικό εργαλείο αφήνεται σε εμάς να το αξιοποιήσουμε συνεχίζοντας τον αγώνα.

Όχι να λέμε ότι αγωνιζόμαστε και στην πραγματικότητα να αποφεύγουμε να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα, αλλά να τρέχουμε ορμητικά στη μάχη με όποιον τρόπο μας φαίνεται πιο στοχαστικός και πρακτικός, σε αλληλεγγύη με όλους τους καταπιεσμένους λαούς, με την επίγνωση ότι η ελευθερία των άλλων ανθρώπων είναι και η δική μας ελευθερία, ότι μια πληγή σε έναν άνθρωπο εξακολουθεί να είναι πληγή για όλους, ότι ίσως είμαστε ακόμα τρελοί μετά από τόσα χρόνια.

Πηγή: https://theanarchistlibrary.org/library/k-c-sinclair-may-day-and-colonialism

Σημείωση: Οι επισημάνσεις είναι δικές μας.

Μετάφραση-απόδοση Π.

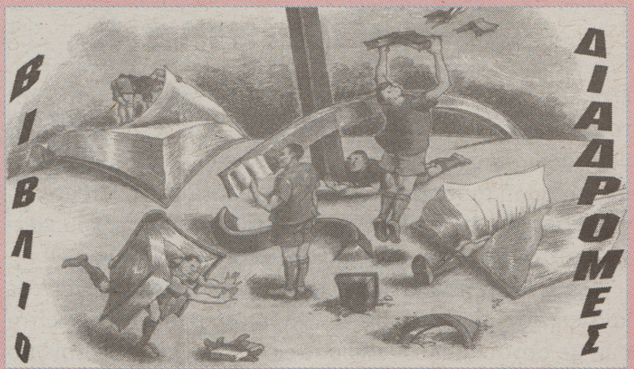

Κατά των ληστρικών και εγκληματικών ορδών των άλλων χωρικών

MARTIN LUTHER

Μετάφραση:
Τάσος Ψηλογιαννόπουλος

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΡΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΔΩΝ
ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ
MARTIN
LUTHER
FIREBRAND ΥΠΟΔΑΥΛΙΣΗ, VII

Μτφ-σχόλια
Τάσος Ψηλογιαννόπουλος

Εκδόσεις FIRE BRAND, ΥΠΟΔΑΥΛΙΣΗ VII

Σεπτέμβριος 2025 / Σελ. 81

Περιεχόμενα

Κατά των ληστρικών και εγκληματικών ορδών των άλλων χωρικών

Ανοικτή επιστολή σχετικά με το σκληρό εγκόλπιο κατά των χωρικών

Επίμετρο
Γιώργος Κουτσοδιάκος
Οι στασιαστικές καρδιές των «άλλων» χωρικών

«Γι’ αυτό, αγαπητοί κύριοι, είναι η ώρα να λυτρώσετε, να σώσετε, να βοηθήσετε! Ευσπλαχνιστείτε αυτούς τους φτωχούς ανθρώπους! Μαχαιρώστε, χτυπήστε, πνίξτε όπως μπορεί ο καθένας. Κι αν πεθάνετε κάνοντας αυτά, ό,τι το καλύτερο για σας! Πιο μακάριο θάνατο δε δα μπορούσατε να έχετε, αφού θα πεθάνετε υπακούοντας τον θεϊκό Λόγο και την θεϊκή διαταγή (Ρωμαίους 13) και υπηρετώντας την αγάπη για να γλιτώσετε τον πλησίον από την κόλαση και από τα δεσμά του Διαβόλου.

Σας παρακαλώ λοιπόν: αποφεύγετε τους χωρικούς όσο μπορεί ο καθένας, όπως αποφεύγετε και τον ίδιο τον Διάβολο!»

(ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ)

Καθώς τα στρατεύματα του δούκα Γεωργίου της Σαξονίας πλησίαζαν για να ενώσουν τις δυνάμεις τους με το ιππικό της Έσσης και του Μπράουνσβαϊκ, οι χωρικοί απηύθυναν μια απελπισμένη έκκληση για έλεος.

«Ομολογούμε τον Χριστό. Δεν είμαστε εδώ για να βλάψουμε κανέναν (Β΄ Ιωάννου), αλλά για να φροντίσουμε να διατηρηθεί η θεία δικαιοσύνη. Δεν είμαστε εδώ ούτε για να χύσουμε αίμα. Αν οι στόχοι σας είναι οι ίδιοι, τότε δεν επιθυμούμε να σας βλάψουμε. Όλοι θα πρέπει να καθοδηγούνται από αυτό».

Η απάντηση δεν άργησε να επιστρέψει με τη μορφή ενός δηλητηριασμένου δολώματος.

«Αν μας παραδώσετε ζωντανό τον ψευδοπροφήτη Τόμας Μύντσερ και τους συντρόφους του και πέσετε ολοκληρωτικά στο δικό μας έλεος, η μεταχείρισή μας προς εσάς θα είναι τέτοια που να μπορείτε, αν οι συνθήκες το επιτρέψουν, ακόμα και να βρείτε εύνοια ενώπιον των οφθαλμών μας».

Στα τέλη Μαΐου του 2025 έκλεισαν πεντακόσια χρόνια από την εξέγερση των Γερμανών χωρικών, που καταστάλθηκε άγρια. Ήταν η πρώτη φορά που Λουθηρανοί και Ρωμαιοκαθολικοί ηγεμόνες, άρχοντες, πρίγκιπες, ευγενείς και λοιποί καλοπροαίρετοι προδότες και ρουφιάνοι, σαν άλλοι Πιλάτοι και Ηρωδιανοί, συμφιλιώθηκαν (Λουκάς 23:12) και συνεργάστηκαν μεταξύ τους για να πνίξουν στο αίμα την αντίσταση των «άλλων» χωρικών, οι οποίοι δεν μπορούσαν πλέον να συμμορφωθούν στην υποτέλεια ή να επιστρέφουν σε αυτά που δικαιωματικά τους ανήκαν και δεν τους επιτρεπόταν να αυτοδιαχειριστούν.

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Αυτό το «σκληρό εγκόλπιο», όπως επισημαίνεται από την έκδοση κατά των επαναστατημένων χωρικών συχνά επανατυπώθηκε ως χωριστό κείμενο, όμως ο ίδιος ο Λούθηρος το συνέγραψε απλώς ως συνημμένο επίλογο στην Επίπληξη επί των Δώδεκα Άρθρων της αγροτιάς στην Σουαβία με σκοπό την ειρήνευση (1525) επισυνάπτοντας τον στην Τρίτη εκτύπωση του εν λόγω κειμένου. Ο Λούθηρος απογοητευμένος πληροφορήθηκε ότι η προειδοποίηση και οι νουθεσίες του δεν εισακούσθηκαν και πως οι χωρικοί στην Νότιο Γερμανία είχαν ήδη προ πολλού πάρει τα όπλα και μάλιστα με άγριες και ανεξέλεγκτες διαθέσεις από τα τέλη Απριλίου και υπό την ισχυρή επιρροή του ***Τόμας Μύντσερ*** λεηλατούσαν μονές και παλάτια στην Βόρεια Θουριγγία.

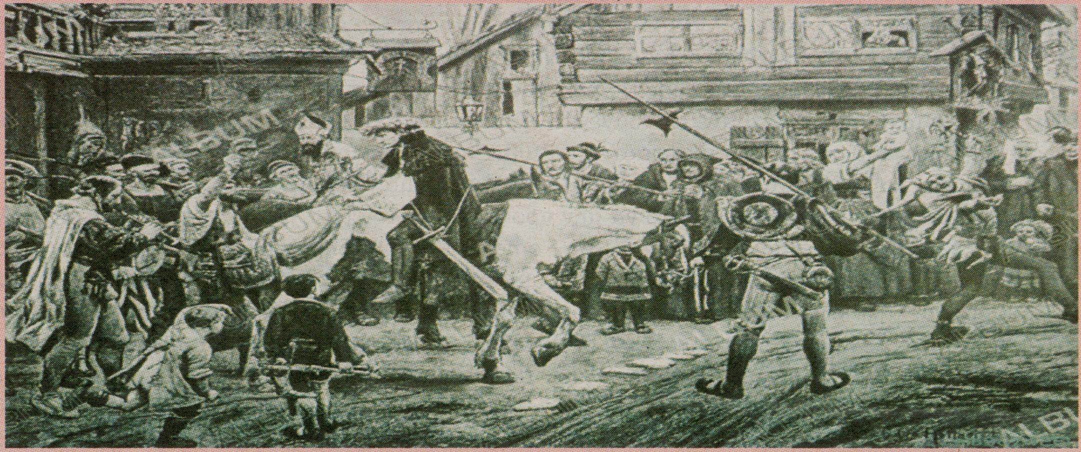

Η έκδοση περιλαμβάνει επίσης την απάντηση του Λούθηρου σε μια επιστολή του καγκελάριου του Μάνσφελντ Kaspar Müller η οποία όμως δεν έχει διασωθεί ώστε να έχουμε μια καλύτερη εικόνα για τις σφοδρές επιθέσεις και τις επικρίσεις που δέχθηκε ο Λούθηρος κατηγορώντας τον ότι παρότρυνε την σφαγή των εξεγερμένων χωρικών, αλλά και για τις αμφιβολίες των φίλα προσκείμενων σε αυτόν.

Στο εξαιρετικά ενδιαφέρον ***Επίμετρο*** πραγματοποιείται εμπεριστατωμένα σφοδρή πολεμική στον Λούθηρο: «*Ας θυμηθούμε ξανά (μέσα από τα δικά του λόγια στην ανοικτή επιστολή) ότι, ευθύς εξαρχής των πρώιμων αγροτικών εξεγέρσεων, ο Λούθηρος, έσπευσε σαν καλός ποιμένας να συμβουλέψει προφορικά και δια ζώσης τους ηγεμόνες προτρέποντας τους να κόψουν την κεφαλή της εξέγερσης (εννοείται τον Τόμας Μύντσερ) πριν αυτή λάβει μεγαλύτερες διαστάσεις. Το σπλαχνικό χέρι του Θεού και το τιμωρό χέρι της εξουσίας, τα οποία συνυπάρχουν στο κεφάλι του, μπορούνε να ελίσσονται ή να εναλλάσσονται κατά περίπτωση. Το σπλαχνικό χέρι του Θεού να τιμωρεί και το τιμωρό χέρι της εξουσίας να σπλαχνίζει, στη βάση μιας αιώνιας και απαραβίαστης συμφωνίας, για το κλειστό κοινωνικό συμβόλαιο μεταξύ Θεού και Κράτους. Στο όνομα αυτής της τιμωρητικής ευσπλαχνίας, ο οικογενειάρχης και ποιμένας Μεταρρυθμιστής, όταν άκουσε για τον βιασμό της εγκύου συζύγου του Τόμας Μύντσερ από τους λεβέντες των ηγεμόνων, λυπήθηκε τη χήρα και καταδίκασε την αθλιότητα των άσπλαχνων στρατιωτών. Με λίγα λόγια, αυτός που όπλιζε για καιρό με βιβλικά χωρία το χέρι των ηγεμόνων, δίνοντάς τους άλλοθι και το ελεύθερο να σφάζουν ανελέητα όλους τους αμετανόητους χωρικούς, ξαφνικά σπλαχνίζεται με αποτροπιασμό τον ομαδικό βιασμό της χήρας Οττήλι, ενόσω καυχιέται ότι είναι εκείνος που σκότωσε τον σύζυγό της και την άφησε έρμαιο στα χέρια των «πεινασμένων» στρατιωτών*».

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό, την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ’ όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται
ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΤΡΑ: Είσαι εθελοντής πυροσβέστης και αναρχικός; Συλλαμβάνεσαι!

Όταν τον περασμένο Αύγουστο ξέσπασε τεράστια φωτιά στην Πάτρα, η οποία κατέκαψε μεγάλες εκτάσεις της βιομηχανικής περιοχής και εισήλθε και στον αστικό ιστό, το κράτος μαζί με τα «παπαγαλάκια» του έστησαν μια αδιανόητη σκευωρία. Συνέλαβε δυο άτομα τα οποία είχαν μεταβεί στην περιοχή της πυρκαγιάς για να βοηθήσουν στην κατάσβεση της· το ένα άτομο συνελήφθη στο χώρο της φωτιάς και το δεύτερο όταν πήγε να καταθέσει, ως μάρτυρας, υπέρ του πρώτου.

Συγκεκριμένα μμε και τα κρατικά κανάλια πρόβαλαν φωτογραφίες και βίντεο με την ένδειξη «ντοκουμέντο», όπου υποτίθεται απεδείκνυαν την εμπλοκή των συλληφθέντων. Ένα «δικάβαλο» μηχανάκι και ένα άτομο μέσα σε ένα χωράφι έφταναν για να στήσουν τα ψεύτικα λόγια. Οι εικόνες και τα βίντεο δεν έδειχναν κάποιον εμπρησμό, όμως οι δημοσιογράφοι έδειχναν τους εμπρηστές. Τη σκυτάλη, πήρε ή έδωσε, δεν ξέρουμε, ο Άδωνις Γεωργιάδης ο οποίος μέσω αναρτήσεων του καταφερόταν ενάντια στους συλληφθέντες και στον λεγόμενο αντιεξουσιαστικό χώρο. Το αφήγημα ήταν στημένο, λοιπόν, από πολύ ψηλά και αποτελούσε σαφή κυβερνητική εντολή.

Ως εκ τούτου, συγκεντρωμένοι στα δικαστήρια αποδοκίμασαν τους συλληφθέντες, αποδεχόμενοι προφανώς την κρατική προπαγάνδα ή δουλεύοντας γι’ αυτήν. Οι δικαστές αποφάσισαν προφυλάκιση παρ’ ότι η πυροσβεστική στην έκθεσή της υποστηρίζει ότι η πυρκαγιά στο συγκεκριμένο σημείο δεν προήλθε από εμπρησμό αλλά από κηλίδωση. Εξ άλλου, κατά τη σύλληψη, σύμφωνα με την έκθεση αστυνομικού, δεν βρέθηκε κάτι πάνω τους με το οποίο να μπορούσαν να προκαλέσουν πυρκαγιά. Η ΕΛ.ΑΣ. δήλωσε πως ο συλληφθέντας είχε ξεφορτωθεί το κινητό του. Τελικά αποδείχτηκε ότι όταν συνελήφθη ο 25χρονος είχε μαζί του το κινητό, ενώ προηγούμενα είχε κατηγορηθεί για ψευδή κατάθεση! Τέλος, ο ιδιοκτήτης του οικοπέδου κι ακόμα ένας μάρτυρας κατέθεσαν ότι οι δυο νεαροί πήγαν εθελοντικά στο σημείο της πυρκαγιάς.

Μετά από σχεδόν ένα μήνα, οι φερόμενοι ως εμπρηστές αποφυλακίζονται, αλλά η είδηση δεν προβλήθηκε ανάλογα. Είναι ξεκάθαρο, ότι η συγκεκριμένη κρατική επιλογή εκπληρούσε και ικανοποιούσε διάφορα χαρακτηριστικά της πολιτικής. Αποποιούταν την κάθε ευθύνη για την τεράστια πυρκαγιά που εισχώρησε εντός της βιομηχανικής περιοχής και του ιστού της πόλης. Παράλληλα η διαβόητη και δαπανηρή ταυτόχρονα εντολή προς όλους για τον υποχρεωτικό καθαρισμό των οικοπέδων φανερώνει την ανεπάρκειά της. Να επισημάνουμε σε αυτό το σημείο, ότι οι Δήμοι, ως υπόχρεοι καθαρισμού δημόσιων εκτάσεων, δήλωσαν αδυναμία λόγω έλλειψης προσωπικού και μέσων. Και τέλος, αλλά όχι έσχατο, είναι όλη αυτή η κρατική επιλογή για «εκκενώσεις» περιοχών και οικισμών, με την παράλληλη απομάκρυνση εθελοντών και ενεργών πολιτών και κατοίκων, που αποτελεί απ’ ό,τι φαίνεται κυρίαρχη απόφαση και εντολή.

Μέσω και της συγκεκριμένης σκευωρίας, το μήνυμα που διαχέεται είναι σαφές: *«κάτσε στα αυγά σου γιατί θα μπλέξεις»!*

ΑΠΧ

ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

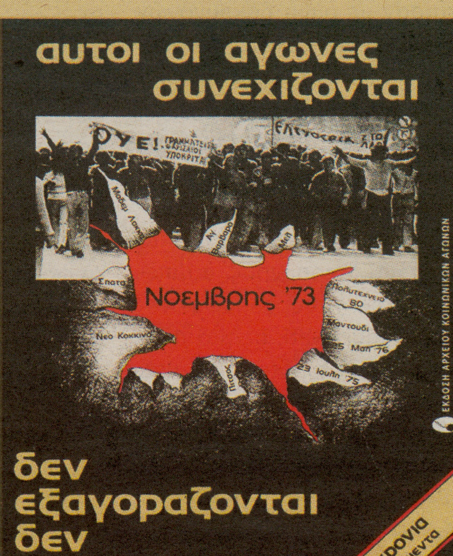
αυτοι οι αγωνες συνεχιζονται
Νοεμβρης '73
δεν εξαγοραζονται δεν δικαιωθηκαν
10 χρονια ντοκουμεντα
ΕΚΔΟΣΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἄν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση. Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

«Άνθρωπε! Εξαιτίας της βίας και της εξουσίας παύουμε να επικαλούμαστε τις αρχές. Μαζί, ας τους ξεσκεπάσουμε, πίσω από όποιες μεταμφιέσεις, όποιες προφάσεις, όποιο ιερό μηχανισμό κι αν παρουσιάσουν. Είναι επικίνδυνοι μόνο και μόνο επειδή δεν έχουν ποτέ εμφανιστεί γυμνοί μπροστά στα μάτια μας».

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΚΕΡΝΤΕΡΟΥΑ

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ότι οι αποκλεισμένοι από την συλλογική μνήμη είναι δυο και τρεις φορές σκλάβοι. Όμως, άλλο τόσο χειραγωγούμενοι παραμένουν όσοι βουλιάζουν στις «*επιστημονικά εμπεριστατωμένες μνήμες*», που διαχειρίζονται οι τεχνικοί της εξουσίας, μ’ έναν τρόπο που κάνουν τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους να φαντάζουν παντοδύναμοι. Στην αφήγησή τους, άλλοτε επικρατούν ολοκληρωτικά τα ψεύδη και άλλοτε οι «μισές αλήθειες», που επίσης κατοχυρώνουν το ψευδές μέρος.

Το ζητούμενο πάντα παραμένει το ίδιο: η παραποίηση των «ενοχλητικών» γεγονότων που συνήθως συνδέονται και με «ενοχλητικές» ιδέες και φυσικά με «προβοκάτσιες». Γιατί, πώς αλλιώς να προκύψουν τα «απρογραμμάτιστα» γεγονότα, οι «τυφλές» κοινωνικές συγκρούσεις, οι εξεγέρσεις έξω από τα κομματικά πλάνα και καθοδήγηση;

Η ευκολία, για κάθε μορφής εξουσία, να ξεφορτώνεται τα «βάρη» της ιστορίας, φυσικά, μεγαλώνει, όσο μεγαλώνει και η απόσταση από τα γεγονότα. ***Η διαστρέβλωση απόψεων και γεγονότων είναι ένα σύνηθες μέσο για την επικράτηση κάποιας γραμμής κομματικού ή κινηματικού χαρακτήρα, με τις επικαλύψεις να είναι δεδομένες, είτε με εμφαντικό τρόπο, είτε διακριτικότερα, προς εξυπηρέτηση σε κάθε περίπτωση πολιτικών σκοπιμοτήτων***. Η επιμονή ως εκ τούτου στην αναζήτηση, την ανάδειξη και την διατήρηση της αλήθειας, έτσι ώστε να υπάρχει μία συνεχής αλληλεπίδραση ανάμεσα στο παρόν, το παρελθόν και το μέλλον δεν είναι άκαιρη, ούτε μάταιη.

Το 1983, η ***Αυτόνομη Πρωτοβουλία Πολιτών***, στην οποία συμμετείχε ο ***Γιώργος Βλασσόπουλος***, ύστερα από εργασία τουλάχιστον ενάμισι έτους εκδίδει το συγκεκριμένο πόνημα –το οποίο παρ’ ότι έχουν περάσει τόσες δεκαετίες παραμένει βιβλίο αναφοράς– με τίτλο «***Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν***». Θα αφιερώσουμε την συγκεκριμένη επανέκδοση στον σύντροφο και αδελφό μας ***Γιώργο Βλασσόπουλο***, ο οποίος συνέβαλε καταλυτικά στην συλλογή των ντοκουμέντων και του εν γένει υλικού που περιλαμβάνεται στο βιβλίο, παραθέτοντας ένα απόσπασμα από κείμενό του:

«***Ανάμεσα στους ύμνους και τους χαρακτηρισμούς που αποδίδονται στην εξέγερση του 1973 και στις προσπάθειες να φανεί ένα "μήνυμα" κι ένα "νόημα" σύμφωνα με τις επιδιώξεις των κρατούντων και των διάφορων πολιτικών σχηματισμών τους, εκείνο που εξακολουθεί να ισχύει διαχρονικά είναι πως η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ανήκει σ’ αυτούς που τη δημιούργησαν, που τη δυνάμωσαν, που την έκαναν να παραμένει ο διαρκής εφιάλτης των κάθε είδους εξουσιαστών.***

Με κανένα τρόπο δεν συγκαταλέγονται στους δημιουργούς της εξέγερσης όλοι αυτοί που έκαναν τα αδύνατα δυνατά ώστε να αποτραπεί κάθε εξεγερτική κίνηση των αγωνιζόμενων. Γι’ αυτά τα γεγονότα υπάρχουν αδιάψευστες μαρτυρίες και ντοκουμέντα. Οι δικαιολογίες και τα κατοπινά σοβαντίσματα των κομματικών (αριστερών και μη) δεν μπορούν να κρύψουν την αλήθεια. Και επειδή αλήθεια (α-λήθη) είναι η ανάδειξη της πραγματικότητας, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ θα επιβεβαιώνει και θα τονίζει τον διαρκή ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ».

Συσπείρωση Αναρχικών, Ιούνιος 2025

Οι εξουσιαζόμενοι στην Ινδονησία εξεγείρονται!

POLISI
POLISI

Οι εξουσιαζόμενοι στην Ινδονησία βρίσκονται κατά κύματα στους δρόμους από τον Φλεβάρη του 2025. Οι πολυπληθείς διαμαρτυρίες ξεκίνησαν στις 17 Φεβρουαρίου και έγιναν γνωστές ως «Gelap Indonesia» (Σκοτεινή Ινδονησία) εξαιτίας των κινητοποιήσεων, σε πολλές πόλεις, χιλιάδων φοιτητών που φορούσαν μαύρα ρούχα. Στην Τζακάρτα, κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων, οι εξεγερμένοι συγκεντρώθηκαν κοντά στο Άγαλμα του Αλόγου (Patung Kuda), όπου έφτιαξαν οδοφράγματα και έκαψαν πορτρέτα κυβερνητικών αξιωματούχων, ενώ συγκρούστηκαν και με την αστυνομία. Οι φοιτητικές διαδηλώσεις εξελίχθηκαν σε ευρύτερη κοινωνική αναταραχή, με επίκεντρο την πόλη της Τζακάρτας αλλά και με ταραχές σε άλλες πόλεις.

Το δεύτερο κύμα των διαδηλώσεων στην Ινδονησία ξεκίνησε τον Μάρτιο του 2025, μετά την ψήφιση ενός νόμου για τις Ένοπλες Δυνάμεις στις 20 Μαρτίου, με διαμαρτυρίες και συγκρούσεις με την αστυνομία. Ο συγκεκριμένος νόμος εισήγαγε τροποποιήσεις που επέτρεπαν σε ενεργούς στρατιωτικούς αξιωματούχους να καταλαμβάνουν πολιτικές θέσεις χωρίς να παραιτούνται από τον στρατό, συμπεριλαμβανομένου του Γραφείου του Γενικού Εισαγγελέα. Οι διαδηλωτές απαίτησαν την ανάκληση του νόμου, την επιστροφή του στρατού στους στρατώνες και την αποτροπή εμπλοκής του σε πολιτικές υποθέσεις,

POLISI
POLISI

Το τρίτο κύμα κορυφώθηκε κατά τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο. Οι διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους ενάντια στην οικονομική ανισότητα, τη διαφθορά, τα προνόμια των βουλευτών και της κυβερνητικής πολιτικής υπό τον Πρόεδρο Πραμπόβο Σουμπιάντο. Οι πολυάριθμες διαδηλώσεις και ταραχές εξαπλώθηκαν σε πολλές πόλεις, με εμπρησμούς κτιρίων, λεηλασίες σπιτιών βουλευτών. Κύρια αιτία τους είναι η μεγάλη διαφορά πλούτου-φτώχειας, η αύξηση των προνομίων των βουλευτών, που έφταναν τα 50 εκατομμύρια ρουπίες (περίπου 4.739 δολάρια) μηνιαίως – σχεδόν 10 φορές τον ελάχιστο μισθό στην Τζακάρτα και 20 φορές σε φτωχότερες περιοχές. Επίσης, μια προτεινόμενη αύξηση 250% στους φόρους γης και κτιρίων στην περιοχή Pati Regency της Κεντρικής Ιάβας, προκάλεσε αρχικά τοπικές διαμαρτυρίες με δεκάδες τραυματίες και την συμμετοχή 100.000 διαδηλωτών. Αυτές οι κινητοποιήσεις εξαπλώθηκαν γρήγορα σε άλλες περιοχές, αντανακλώντας την βαθιά δυσαρέσκεια για τις οικονομικές ανισότητες, την διαφθορά και τις πολιτικές λιτότητας υπό τον Πρόεδρο Πραμπόβο Σουμπιάντο. Ακόμη, οι διαδηλωτές αναφέρονται και σε διάφορα περιβαλλοντικά και κοινωνικά ζητήματα, όπως η εκμετάλλευση φυσικών πόρων και οι εξορύξεις, που επηρεάζουν το περιβάλλον και τις τοπικές κοινότητες. Μέσα σ' αυτό το εξεγερσιακό κλίμα, η αστυνομία έχει οργιάσει. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης στις 25 Αυγούστου, οι δυνάμεις καταστολής δολοφόνησαν τον Affan Kurniawan, έναν 21χρονο οδηγό μοτοταξί. Ο οδηγός κτυπήθηκε από θωρακισμένο όχημα της αστυνομίας ενώ βρισκόταν ανάμεσα σε διαδηλωτές, και πέθανε αργότερα στο νοσοκομείο.

Αυτός ο θάνατος, ήταν ο πρώτος καταγεγραμμένος θάνατος στους εξάμηνους αγώνες και προκάλεσε οργή, με αποτέλεσμα να κλιμακωθούν οι συγκρούσεις. Διαδηλωτές πέταξαν πέτρες, μπουκάλια και βόμβες μολότοφ, ενώ οι δυνάμεις καταστολής απάντησαν με ρίψη δακρυγόνων και κάνοντας χρήση εκτοξευτήρων νερού.

Ο Πραμπόβο απείλησε τους διαδηλωτές, κάνοντας λόγο για προδοσία και ανέπτυξε στρατό, ενώ τελικά ακύρωσε κάποια προνόμια βουλευτών για να κατευνάσει τις διαδηλώσεις. Στις 8 Σεπτεμβρίου, ο Πρόεδρος Prabowo Subianto αντικατέστησε πέντε υπουργούς, συμπεριλαμβανομένης της Υπουργού Οικονομικών Sri Mulyani Indrawati, σε μια προσπάθεια να κατευνάσει τις διαμαρτυρίες. Παρά τις υποχωρήσεις, οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν σε μικρότερη κλίμακα μέχρι τα μέσα Σεπτεμβρίου.

Από τα τέλη Αυγούστου 3.000 άνθρωποι έχουν συλληφθεί κατά τις διαδηλώσεις σε όλη την Ινδονησία. Ο απολογισμός των νεκρών είναι τουλάχιστον 10 άτομα. Επιπλέον, αρχικά υπήρχαν τουλάχιστον 20 άτομα αγνοούμενα μετά τα επεισόδια εκ των οποίων σχεδόν όλοι βρέθηκαν με σοβαρά τραύματα ενώ πολλοί από αυτοί κρατούνται σε αστυνομικά τμήματα. Σήμερα, τέλη Σεπτεμβρίου, τρεις διαδηλωτές εξακολουθούν να μην εντοπίζονται και πολύ εκφράζουν φόβους για εξόντωσής τους από το κράτος της Ινδονησίας.

Περίπου 1.042 τραυματίες αναφέρθηκαν, κατά κύριο λόγο από τις συγκρούσεις με την αστυνομία.

Η καταστολή φαίνεται πως θα έχει και συνέχεια αφού η αστυνομία της Ινδονησίας έχει ταυτοποιήσει περίπου 936 άτομα ως υπόπτους για συμμετοχή στα εξεγερσιακά γεγονότα του προηγούμενου μήνα. Ανάμεσά τους, περίπου 295 ανήλικοι.

Μέσα σ' αυτές τις ταραχές σημαντικό ρόλο παίζουν και κάποιες αντιεξουσιαστικές – αναρχικές ομάδες. Πρόκειται για ανένταχτες ομάδες Black-Block που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή των συγκρούσεων, αλλά και πιο οργανωμένες ομάδες οι οποίες δημιουργούν δίκτυα αλληλεγγύης και ψάχνουν ασφαλή καταφύγια για διαδηλωτές σε κίνδυνο.

Οι αντιεξουσιαστικές ομάδες αναφέρουν, ότι «έχουν υπάρξει διακοπές στο τηλεφωνικό σήμα στους χώρους των διαδηλώσεων αλλά και διακοπές στην πρόσβαση στο διαδίκτυο και στις ψηφιακές ροές πληροφοριών».[...] Δεν πρόκειται απλώς για μια διαμαρτυρία – είναι μια συλλογική έκρηξη οργής ενάντια στην αύξηση των φόρων στέγασης, την ατελείωτη διαφθορά και τα στρατιωτικά-αστυνομικά σκυλιά του κράτους». «Συνήθως κάποιο φιλελεύθερο συνδικάτο ή κόμμα της αντιπολίτευσης ελέγχει τις αφηγήσεις, αλλά όχι αυτή τη φορά. Το αφήνουμε στους νέους. Μπορούμε μόνο να τους παρακινήσουμε να είναι πιο ανεξέλεγκτοι».

Αλούπης